

தமிழர்

சுந்தரி

စာအုပ်စဉ် (၂၃၄)

တစ်သက်လျာ

သန်းဆွေ-ရေးသည်

၃၀၊ မြောင်ကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း
၁၉၆၁ ခုနှစ် ဧပြီလ

တာဝန်ခံ ပုံနှိပ်၊ ထုတ်ဝေ၊ ဖြန့်ချိသူ
ဦးကြီးခင်

ပြန်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတွင် ရိုက်နှိပ်သည်။
မင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်
၃၀၊ မြောင်းကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သန်းဆွေ-ရေး
တစ်သက်လျာ

အခန်း-၁

နေ့အချိန်၊ ခုလွန်ပြီ၊
ညဉ့်ယံ၊ နီးကျသည်။
ညဦး၊ ရီမှောင်ရိပ်များ၊
မိုးချုပ်၊ ဖြေးညင်းပွား။ ။
ခုညဉ့်နက်၊ ဖုံးလွှမ်းလျက်၊
ကြယ်၊ ထင်မြင်ရောင်ထွက်၊
သား၊ ငှက်ကောင် ပန်းပွင့်ပါ၊
အိပ်ပျော်မည်၊ မကြာ။ ။
မောသူအား၊ သနားပါ၊
ငြိမ်သာယာ ပျော်ရာ၊
ချစ်မေတ္တာတော်ပို့ဝေ၊
ငါ့မျက်လွှာ ဖုံးစေ။ ။

အိပ်ပျက်ခံလျက် သူနာ၊
ချမ်းသာပေးမူပါ။
ဆိုးမှုကြံစည်သူအား၊
ပြစ်ကင်းအောင်ဆီးတား။ ။

တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး၍ နေလုံး
ကွယ်ပျောက် ည အချိန်သို့ ရောက်
လေတိုင်း မကြာ မကြာ ဤ “ချီး
မွမ်းသီချင်း” ကိုသာ သတိရမိရာက
ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ကိုယ်တိုင် သီ
ဆိုကျူးရင့်ခဲ့သံတို့ကိုပင် ကြား
ယောင်နေမိသည်။

ထိုသီချင်းသံကို ပထမဆုံး ကြား
ခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်မ၏ တစ်သက်
တာ ဘဝခရီး၏ လမ်းစဖြစ်သော
ငရဲပြည်ပမာ အစဉ် စိတ်မချမ်းသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ပဲခူးမြို့ “သီရိမာလာ”
ခြံကြီးမှသည် ကျွန်မ၏ဘဝအတွက်
မျှော်လင့်ချက် ရည်ရွယ်ချက်တို့ ဖြစ်
ပေါ်စေသည့် ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ်
ရပ်ကွက် “တော်မီရိပ်သာ” ခြံသို့
ရောက်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ကျွန်မ
ငယ်ငယ်ကပင် ဘဝတစ်ပါးသို့
ပြောင်းသွားကွယ်လွန်ခဲ့ကြပေရာ-
ကျွန်မ၏ ဦးလေးတော်သူ “သီရိ
မာလာခြံ” ပိုင်ရှင်က ကောက်ယူ
ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ “ကံဆိုးမသွား
ရာ မိုးလိုက်ရွာ” ဆိုသည့်စကားကဲ့
သို့ ဦးလေးတော်၏ ကျွေးမွေးပြုစု
ခြင်း ခံယူ၍ နှစ်နှစ်မျှ အကြာတွင်
ဦးလေးဖြစ်သူမှာ ၃-၄ ရက်မျှ အ
ပြင်းအထန် ဖျားပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်
လေသည်။ ဤတွင် ဦးလေး၏ ဇနီး

သည် ဒေါ်စိုးခင်သည် “ကျွန်မအား
ဆက်လက်၍ ကျွေးမွေးထားခဲ့ပေ
သည်။

သို့သော်...ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ပါး
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေကြရခြင်း၊
ကျွန်မ၏ ဦးလေး သေဆုံးရခြင်း
သည် ကျွန်မ၏ ဂြိုဟ်မွေ့ချက်
ကြောင့်ဟု ယူဆကာ ကျွန်မ၏ ဆွေ
မျိုးမိဘတို့အား...ဒုက္ခအမျိုးမျိုး
ရောက်စေရန်အတွက် စနေနံ ဂြိုဟ်
ကောင်က လူယောင်ဆောင်ကာ...
လွှတ်လိုက်သည့်ပမာ- ကျွန်မအပေါ်
တွင် မလိုမုန်းထား သနားကင်းမဲ့စွာ
ဆက်ဆံခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။ ဒေါ်
စိုးခင်သည် ကျွန်မကို မွေးစားသည်
ဟုဆိုသော်လည်း ငွေပေး၍ ဝယ်ယူ
ထားသည့် ကျွန်ပိုင်ပမာ ရိုင်းစိုင်း
ရက်စက်စွာ ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

မိခင်၏ အလိုလိုက်အရေးပေး
ခြင်းကို ခံယူရသဖြင့် ရိုင်းချင်တိုင်း
ရိုင်း၍ မိုက်ကန်းနေကြသည့် လူရမ်း
ကား သားသမီးရင်းများအဖို့တွင်

ဒေါ်စိုးခင်မှာ...မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်အသွင် ထင်မြင်ယူဆစေနိုင်သော်လည်း ကျွန်မအဖို့တွင်ကား... ဒေါ်စိုးခင်မှာ...ငရဲမင်းကြီးနှင့် မခြားနားခဲ့ပါ။ မိမိနှင့် မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူများ ဖြစ်သဖြင့် မသင့်လျော်သည့် အမှုကို ပြု၍ နေကြလျှင် စေတနာကောင်းဖြင့် ဖြောင်းဖျဆုံးမပြန်ပါလျှင်လည်း သူတို့နှင့် စိတ်အခန့်မသင့်၍ မိခင်ဖြစ်သူထံ ဂုံးစကားပြောကြားကြသောကြောင့် သားသမီးများ၏ ဂုံးစကားကို “နှုတ်ကပတ်တော်အလား” ယုံကြည်ထားသူ ဒေါ်စိုးခင်က ကျွန်မကိုသာလျှင် ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်တတ်သည်သာ ဖြစ်လေရာ ကျွန်မမှာ ကျားကိုသာမက ကျားချေးကိုပါ ကြောက်နေခဲ့ရပါသည်။

တိုင်တွင် ကြီးနှင့် ချည်နှောင်၍ ရိုက်ခြင်း၊ ဗိုက်ကြောဆွဲလိမ်ခြင်း၊ ထိပ်ခေါက်ခြင်း၊ ထင်းစဖြင့် ပေါက်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းဟောင်းများ

သို့လှောင်သည့် အခန်းထဲတွင် ထမင်းမကျွေးဘဲ လှောင်ထားခြင်း စသည်တို့မှာ သီရိမာလာခြံကြီးတွင် နေခဲ့စဉ်က သိခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဗဟုသုတများကို အခြေတည်၍ ကျွန်မ မှတ်သားနာယူရသည့် သင်ခန်းစာကား “လောကတွင် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့သူတို့နှင့် မေတ္တာဓာတ် ခေါင်းပါးသူတို့သာ ပေါများလျက် ရှိပေသည် တကား...ထို့ကြောင့် လောကတွင် လူဖြစ်လာရခြင်းသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံယူရန် ဖြစ်ပေသည် တကား...” ဟူသတည်း။

နေ့တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည်လည်း ဒေါ်စိုးခင်၏ နှိပ်စက်မှုအဝဝတို့ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး ကျ ခံယူရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်မှာ ကျွန်မ၏ အသက် ဆယ်နှစ်သမီးသို့

တိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုသည်မှာ ဒေါ်စိုးခင်၏ သားသမီးရင်းချာများ သွားလာကြသည်ကို မြင်ဖူး၍ ပြောသံကိုသာ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ စာသင်ကျောင်းဆိုသည်မှာလည်း ဒေါ်စိုးခင်၏ သားသမီးများ သွားကြ ပြန်လာကြသည်ကိုသာ တွေ့ဖူး ကြားဖူးသည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မကြုံစဖူးခဲ့။ စာပေဆိုသည်မှာလည်း ရေးတတ် ဖတ်တတ်ဖို့ ဝေးစွာ သင်ပေးမည့်သူပင် မရှိခဲ့။

သို့ရာတွင် “မဲမှောင်သော မိုးသားတွင် ဘော်ငွေရောင် အနားကွပ်” ရှိသေးသည်ဟူသော စကားအတိုင်း မဲမှောင်သည့် မိုးသားနှင့်တူသော ကျွန်မ၏ဘဝကို ဘော်ငွေရောင်အကွပ် တပ်ဆင်ပေးမည့်သူတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်၍ လာပါတော့သည်။ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မနေထိုင်ရာ သီရိမာလာခြံသို့ မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် အလည်လာ

ကြပါသည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မကြာမကြာ လာလေ့ရှိသည့် ဒေါ်သင်းဆိုသူ မိန်းမကြီး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် မိန်းမချောကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဧည့်သည်နှစ်ဦးအား ကွမ်းဆေး လက်ဖက်တို့ကို တည်ခင်းပေးပြီးနောက် မီးဖိုခန်းဘက်တွင် ထိုင်ကာ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသည့် ဧည့်သည်မိန်းမချောကြီးကား အဘယ်သူပေနည်း။ အဘယ်အရပ်က လာခဲ့လေသနည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် ဒေါ်စိုးခင်၏ ခေါ်သံကို ကြားရပါသည်။

“မိခင်ထား”

ဒေါ်စိုးခင်၏ ခေါ်သံကြောင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသော ဧည့်သည်တို့၏ မျက်စိနှစ်စုံကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ဒေါ်

စိုးခင်၏အနီးတွင် ရပ်နေမိပါသည်။

“သူပဲ ဗိုလ်ကတော်”

ဒေါ်သင်း၏ အသံဖြစ်ပါသည်။
ထိုအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် စမ်း
ရေယာဉ် စီးဆင်းနေသကဲ့သို့ သာ
ယာလှသည့်အသံကို ကြားရပြန်ပါ
သည်။

“ဟေ့ ကလေးမ မင်း ငါတို့
အိမ် လိုက်နေမလား...”

ကျွန်မသည် ကျွန်မနားကိုပင် မ
ယုံကြည်လှသဖြင့် ငိုငံနေပြီးမှ ဗိုလ်
ကတော်ဆိုသူ မိန်းမချောကြီးကို
တစ်လှည့်...ဒေါ်သင်းကို တစ်
လှည့် ဒေါ်စိုးခင်ကို တစ်လှည့်
ကြည့်နေမိပါသည်။

“ပြောလိုက်လေ ဘာငေး
ကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ။
ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါလား”

ဒေါ်စိုးခင်၏ မိုးကြိုးသံကြောင့်
ကျွန်မလည်း “ဟုတ်...ဟုတ်
ကဲ့...” ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့

ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“ဒီလိုပဲ ဗိုလ်ကတော်ရေ ညာဉ်
ကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပဲ...အဲဒါပေါ့
ပေါ့ဆဆနဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
လို့ဖြင့် ရမယ်မဟုတ်ပေဘူး...အထူး
တလည်ကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်
စောင့်ရှောက်ဂရုစိုက်မှ ရပေလိမ့်
မယ်...သွား...ဦးဆီမှာရှိတဲ့ လျှော်
ပြီးသားအဝတ်တွေ သွားယူချေ”

ကျွန်မသည် ဒေါ်စိုးခင်တို့၏
အနီးမှ ခွာခွဲကာ အခန်းဘက်သို့ ဝင်
ခဲ့ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်မအ
တွက်ဟု သတ်မှတ်ထားသော အ
ဝတ်အထည်များကို ထုပ်ပိုး၍ ယူ
ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်စိုးခင် ဘာ
တွေ ပြောနေသည်ဟူ၍ကား မမှတ်
မိတော့ပါ။ ကျွန်မအား ခေါ်ဆောင်
ရန် ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည်
တို့အကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ
စဉ်းစားမိရာက ကျွန်မ ရင်ထဲတွင်
ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်
နေမိလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ဘတ်စကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဗိုလ်ကတော်ကြီး နေထိုင်ရာ ကမာရွတ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်အခါတွင်ကား ညနေချိန်သို့ပင် ရောက်၍ နေပေပြီ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမ ဦးစွာ နေအိမ်မှ ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ၏စိတ်တို့မှာ မြူးသလိုလို ရွှင်သလိုလိုနှင့် ရင်ဖို၍ နေခဲ့ပါသည်။ ကမာရွတ်ဘူတာရုံမှ မိုင်ဝက်ခန့် သွားရသောနေရာတွင် ဝင်းခြံနှင့်တကွ သပ်ယပ်စိုပြေစွာ တည်ဆောက်၍ ထားသော “တော်မီရိပ်သာ” သို့ ရောက်သည်တွင်မှ တစ်လမ်းလုံး အတည်မကျခဲ့သည့် ဘဝင်နှလုံးအိမ်မှာ ငြိမ်သက်၍ သွားပေတော့သည်။ ဗိုလ်ကတော်၏ နာမည်မှာ ဒေါ်ရင်ညိုမီးဟု ခေါ်ပါသည်။ ဒေါ်ရင်ညိုမီး၏ခင်ပွန်းသည် အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးမှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်ကပင် ဆုံးရှုံးကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ရင်ညိုမီးမှာ မှဆိုးမဘဝဖြင့် နေခဲ့ရာ

မှ သားသမီးရင်းချာလည်း မကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ်တွင် ခင်တွင်၍ နေလိုလေ့ရှိသော ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ သဘာဝ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားလိုစိတ် ပြင်းထန်နေခိုက်တွင် ပဲခူးသို့ အလည်လာရင်း မိတ်ဆွေချင်း စကား စပ်မိရာမှ ကျွန်မအား ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ကိုရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သတိထား၍ ကြည့်ခဲ့ရာတွင် ဒေါ်စိုးခင်၏ အိမ်မှာကဲ့သို့ ဘုရားစင်မရှိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နောက်မှ စုံစမ်းသိရှိခဲ့သည်ကား ဒေါ်ရင်ညိုမီးမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းပေတည်း။

“ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို နှိမ့်ချခြင်းဟာ ငါတို့ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုပဲကွဲ့။ ဒီတော့ ကလေးဟာ အစဉ်သဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို နှိမ့်ချနိုင်သမျှ နှိမ့်ချထားရမယ်... ဟုတ်လား...အဲဒီလို နှိမ့်ချတဲ့စိတ်

ထားရှိတဲ့သူကို တို့ဘုရားသခင်က လူချစ်လူခင်များအောင်၊ ချမ်းသာအောင်၊ လူကြီးလူကျယ်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်တယ်။

ဤကား...ဒေါ်ရင်ညိမ်းထံမှ ရှေးဦးစွာ နာကြားရသည့် သြဝါဒပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ရင်ညိမ်းမှာ... စနစ်တကျ နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မကိုလည်း စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်စေခဲ့ပါသည်။ သူ၏ စည်းကမ်းကြီးမှုမှာ လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက်မြူးတူး၍ နေလိုသော ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်စေခဲ့ပါသည်။ သို့သော်...ဒေါ်စိုးခင်၏ အိမ်တွင် နေစဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့် ရက်စက်မှုမျိုးကိုကား...မကြုံရတော့ပါ။

နံနက်စောစောတွင် အိပ်ရာမှထကာ ဒေါ်ရင်ညိမ်းနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရပါသည်။ အိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်သည့်အခါတွင် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို စားပြီး ထမင်းချက်များနှင့်

အတူ အိမ်မှုကိစ္စများကို ကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။ နံနက်စာစားပြီးသည့်အချိန်တွင် ဒေါ်ရင်ညိမ်းက မြန်မာစာကို စတင်၍ သင်ပြသဖြင့် လေ့ကျက်မှတ်သားရပါသည်။ ညဘက်တွင်ကား...ဒေါ်ရင်ညိမ်းနှင့်အတူ ခရစ်တော်ကို ချီးမွမ်းထောပနာပြုသည့် သီချင်းများကို ရွတ်ဆိုရပါသည်။ ဒေါ်ရင်ညိမ်း၏ သင်ကြားချက်များကို ခြောက်လမျှ ခံယူပြီးသည့်အခါ ကျွန်မအား... ကျောင်းတွင် စာသင်စေခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသူလေးဘဝ မွေးစားသားသမီးတို့ ကြုံမြဲဓမ္မတာ ကြုံကြရသည့် ဖြစ်စဉ်တို့ကို ရေးခြင်းအားဖြင့် စာမျက်နှာတို့ကို မဖြိုးလိုတော့ပါ။

ဒေါ်ရင်ညိမ်း၏ စည်းကမ်းကြီးမှု ကျွန်မ၏ ကြိုးစားမှုတို့ကြောင့် ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည့်နှစ်တွင် ကျွန်မသည် ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းတွင် ဆရာအဖြစ်ကို သင်ယူနိုင်သည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်နေစဉ်က ကျွန်မ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ ကျောင်းနေဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရပါသည်။ ဘာသာအရပ်ရပ်ကို ရာဇဝင်ဖြင့် ညှိနှိုင်း၍ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရပါသည်။

လူမှန်သမျှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုးကွယ်နေကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အရိုင်းဆုံးသောလူမျိုးမှသည် အယဉ်ကျေးဆုံးသောလူမျိုးအထိ တစ်ခုခုကို ကိုးကွယ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအမြင်အရ ဘာသာတရားတွင် အဓိကအချက်ကြီး သုံးခုပါဝင်ပါသည်။ (၁) လောကသားအပေါင်းတို့ထက် ကြီးမြတ်သော တန်ခိုးတော်ရှင် ရှိသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ယုံကြည်ခြင်း၊ (၂) ထိုတန်ခိုးတော်ရှင်ကို ရိုခိုး ပူဇော်ခြင်း၊ (၃) ထိုအရှင်ကို ခိုလှုံအားထားမှီဝဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်တို့ကို အရင်းခံကာ များစွာသော လူတို့သည် ဘုရားရှင်တို့ မပွင့်မီ သာသနာပ ကာလကပင်...လောကသားတို့ထက် ကြီးမြတ်သော တန်ခိုးရှင်ကို ရှာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ရှာကြရာ၌ လူမျိုးစုတို့၏ အသိဉာဏ် တိုင်းပြည်အနေအထား လူမျိုးစလေ့ကို လိုက်၍ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် ရှင်ဂေါတမသည် လည်းကောင်း၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့အဖို့...ခရစ်တော်သည်လည်းကောင်း၊ အစ္စလာံဘာသာဝင်တို့အတွက် မဟာမက်သခင်သည်လည်းကောင်း၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့အတွက် လောကဓာတုနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တရုတ်လူမျိုးတို့အတွက် ကွန်ဖြူးရှပ်သည်လည်းကောင်း၊ သျှင်အစရှိသည့် နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မိဘဘိုးဘွားတို့၏ ဝိညာဉ်သည်လည်းကောင်း အသီးအသီး ကိုးကွယ်ရာ ကိုးကွယ်ရာ

ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်မသည် ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ ထိုထိုသော ကိုးကွယ်ရာတို့ဟောပြောမြွက်ကြားခဲ့သည့် တရားတော်တို့ကို စိစစ်ဝေဖန်ခဲ့မိပါသည်။ လူ့လောကသည် ဒုက္ခတို့ဖြင့် ထာဝစဉ်ဝန်းရံလျက် ရှိခဲ့၏။ ဒုက္ခအဝဝတို့ဖြင့် ဝန်းရံခံရသည့် သတ္တဝါတို့အထဲတွင် လူဟူသော သတ္တဝါတစ်ဦးသာလျှင် ထိုထိုသော ဒုက္ခတို့ကို မြင်တတ်သည့် အသိတရား ကိန်းအောင်းခဲ့သဖြင့် ထိုသို့သော ဒုက္ခတို့မှ လွတ်ကင်းရာ လွတ်ကင်းကြောင်းကို ရှာဖွေကြ၏။ တောင့်တကြ၏။ ဘုရားရှင်တို့၏ တရားဓမ္မများကား.. လူတို့အား ထိုဒုက္ခမှ လွတ်ငြိမ်းရာကို ပြထားပေသည်။ ထိုသို့ပြကြရာ၌ လမ်းစဉ်ခရီးစဉ်နှင့် အခေါ်အဝေါ်သာ လွဲသော်လည်း နောက်ဆုံးရောက်ကြမည့် ပန်းတိုင်ကား တစ်ခုတည်းပေတကား...။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သော ကျွန်မ

၏ သူငယ်ချင်းမနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရာ၌ ခရစ်တော်အရှင်နှင့် ရှင်ဂေါတမတို့၏ အဆင်တူသော အကျိုးအကြောင်းများကို တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ နှစ်ပါးစလုံးပင် လောကသားတို့ လိုအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို အလိုရှိကြ၏။ နှစ်ပါးစလုံး ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ရှာဖွေစဉ်းစား၍ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ ပြင်ဆင်ခဲ့၏။ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရန်အမှုကို အစမပြုမီ နှစ်ဦးစလုံး ခက်ခဲညှဉ်းညှဉ်းစွာ စုံစမ်းရခြင်းဒုက္ခကို ခံကြရ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြ၏။ မိမိတို့၏ အန္တောသိက တပည့်ရင်း-သာဝကတို့ကို ရွေးချယ်၍ သူတစ်ပါးကို ဟောပြသွန်သင်စေခဲ့၏။ ကိုယ့်အကျိုးကို လုံးဝငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြူစင်သောသီလကို နှလုံးသွင်းကာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ခန္တီသဘောတို့ဖြင့် ပြည့်ဝ၏။ တည်ကြည်ခိုင်ခန့်

မြဲမြန်သော သဘောလည်း ရှိကြ၏။ ဆင်းရဲသောသူ၊ ပူပန်ဒုက္ခရှိသောသူ တို့အား နှစ်သိမ့်စရာ တရားကို ဟောပြောပြသ ဆုံးမကာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ညွှန်ကြားကြ၏။

သို့ရာတွင် ကွာခြားသည့်အချက်များမှာလည်း အကြီးအကျယ် ကွာခြား၍ နေခဲ့ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် လူတို့၏ ဖြစ်မှုပျက်မှု အနိမ့်အမြင့် အကျိုးပေးမှုသည် ကံတရားကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု ဆို၏။ ခရစ်တော်ကမူ ကောင်းကင်ဘုံရှိ အဖဘုရားသခင်၏ အစီအမံဟု ဆို၏။

ရှင်ဂေါတမက သေသောသူ၏ ဝိညာဉ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအကြောင်း ခံအလိုက် တမလွန်ဘဝတွင်လည်း အမျိုးမျိုး အစားစား ဖြစ်တည်ကြရ၏။ ဤသို့လျှင် သံသရာတည်းဟူသော ဝဲဩဃတွင် သတ္တဝါတို့သည် ချာချာလည် ကြုံကြရ၏။ ကံတရား၏ အကြောင်းရင်းခံကား တဏှာဟူသော တပ်မက်ခြင်းတရား

ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ နာမက္ခန္ဓာဟူသော တရားနှင့် သင်္ခါရ၊ ဝေဒနာ၊ ဝိညာဏတည်းဟူသော သဘောတရားတို့သည် လောကစည်းစိမ် ကာမဂုဏ်နှင့် တွေ့ထိသောအခါ တပ်မက်ခြင်းဟူသော တဏှာ ပေါ်၍ လာ၏။ ထိုတဏှာကြောင့် ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာတို့ကို ပြုပြင်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ကံတရား ပေါ်လာ၏။ လူတစ်ယောက်သေသောအခါ မိမိလိုက်စားခဲ့သော... တဏှာနှင့် ကုသိုလ်ကံ... အကုသိုလ်ကံတို့ ရောနှော ပေါင်းယှက်ကာ အသစ်သော သတ္တဝါတစ်ဦးကို ပြုပြင်၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာတွင် မကျင်လည်လိုလျှင် တဏှာကို ပယ်ဖျက်ရမည်ဟု ဆို၏။

ခရစ်တော်ကမူ လူတစ်ယောက် သေသောအခါ သေသူ၏ ဝိညာဉ်သည် ဘုရားသခင်ထံသို့ ရောက်သွားကာ ဘုရားသခင်၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူရ၏။ ဤတွင် ဘုရားသခင်

က မကောင်းမှုများသူကို ငရဲသို့ ပို့ဆောင်ကာ ကောင်းမှုများသူကိုမူ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးသည် ဟုဆို၏။

ဘုရားသခင်သည် လူသတ္တဝါ ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တည်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါဘဲလျက် လူသတ္တဝါဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကာမှ သူ့အလိုအတိုင်း ကျင့်ကြံစေခြင်း၊ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဝိညာဉ်တော်ကို စစ်ဆေးခြင်းပြုသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်မအဖို့တွင် သံသယပွားများစရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ခရစ်တော်သည် နွားစားခွက်တွင် နှိမ့်ကျစွာ မွေးခဲ့ပြီး သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်တွင် နှိမ့်ချသောစိတ်ကို မွေး၍ မြတ်သောကျင့်စဉ်ကို နှိမ့်ကျစွာ ကျင့်ကြံခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်မ လွန်စွာ ချီးကျူးမိပါသည်။ ကျေနပ်မိပါသည်။ သို့သော်...ထိုအချက်ကို ကား...ကျွန်မ မကျေနပ် မရှင်းလင်းခဲ့ပါ။

ကျွန်မသည် ထိုသံသယဖြစ်ခြင်းကို ဒေါ်ရင်ညီမိအား ဖွင့်ဟပြောပြမိပါသည်။ ကျွန်မ၏စကားကို ကြားရလျှင် ကြားရချင်း ဒေါ်ရင်ညီမိသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ ဧရာမအပြစ်ကြီးကျူးလွန်မိသူပမာ “အမယ်လေး ဘုရားကယ်တော်မူပါ” ဟူ၍ပင် ဟစ်အော်လိုက်ပါသည်။

“မိုက်ပါဘိ သမီးရယ်... ခရစ်တော်ရဲ့ တရားတော်မှာ သမီးယုံမှား သံသယရှိကယ်ဆိုတာဟာ...တယ်ပြီး ဆိုးပါလား...ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

“တကယ်ပြောတာပါ မေမေရယ်...သမီး မရှင်းလို့ မေးရတာပါ။ သမီးကို ရှင်းပြပါလား မေမေရယ်...”

ဒေါ်ရင်ညီမိသည် ကျွန်မအား... စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေပါတော့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဒေါ်ရင်ညီမိမှာ ဘာသာရေးကို အလွန်လေးစားကြည်ညို

သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားကာ ညတိုင်းပင် ခရစ်တော်ကို ချီးမွမ်းသည့် သီချင်းများကို ဆိုသူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...ကျွန်မ၏ သံသယကိုကာ ပြောပျောက်အောင် မဟောပြနိုင်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေါ်ရင်ညိမ်းနှင့်အတူ နေနေရသောကြောင့်သာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ အပတ်စဉ်တက်၍ ညစဉ် ချီးမွမ်းသီချင်းတို့ကို ဆိုနေခဲ့ရသောကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံနေရသော်လည်း ထိုဘာသာတရားအပေါ်တွင် လုံးဝအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ခြင်းမူကား မရှိသေးပါ။ ထိုကြောင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးဖတ်ကာ လေ့လာရာမှ ဒေါ်ရင်ညိမ်းအား မေးမိပါသည်။

ဒေါ်ရင်ညိမ်းသည် တရားတော်တွင် ယုံမှားသံသယမရှိစေရန်ကိုသာလျှင် အမြဲတန်း သွန်သင်ကာ ကျွန်မသိလိုသည့်အဖြေကိုကား ဖြေရှင်းမ

ပေးပါ။ ခေါင်းမာလှသည့် ကျွန်မကလည်း “အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါပြီ” ဟု မည်သည့်အခါတွင်မှ ဝန်မခံဘဲ သံသယရှိဆဲပင်ဟု အဖြေပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ရင်ညိမ်းသည် နောက်ထပ် မပြောတော့ပါ။

သို့သော်...ထို ခေါင်းမာမှုသည် ကျွန်မ၏ တစ်သက်လျာ ဘဝခရီးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ဆရာဖြစ်သင် စာမေးပွဲဖြေပြီး၍ မကြာမီပင် ဒေါ်ရင်ညိမ်းသည် တရောင်ရောင် မမာခဲ့ရာမှ အိပ်ရာထဲတွင် လဲခဲ့လေသည်။

ကျွန်မ၏ ယုယပြုစုမှု၊ ဆရာဝန်တို့၏ ကုသချက်ကို လေးငါးရက်ခန့်မျှ ခံယူပြီးသည့်နောက်တွင် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးခဲ့လေသည်။

ကျွန်မအဖို့ အားကိုးမှီခိုရာ တစ်ခုဆုံးရှုံးရသဖြင့် လွန်စွာပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်နေသည့်အထဲတွင်

ဝတ်လုံတစ်ယောက်ထံတွင် ထားခဲ့သည့် ဒေါ်ရင်ညိမ်း၏ သေတမ်းစာမှာ ကျွန်မ၏ စိတ်ဘဝကို ပိုမို၍ မရွှင်လန်းနိုင်အောင် ဖန်တီးလေတော့သည်။

သေတမ်းစာ၏ အဆိုမှာ “သူ၏ မွေးစားသမီး ကျွန်မ မခင်ထားသည် ခရစ်တော် တရားတော်တွင် ယုံမှားသံသယ ရှိနေသူ ဖြစ်ပေသည်...

ထို့ကြောင့် ဤသေတမ်းစာကို ဖတ်ရှုရသည့်အချိန်ထိအောင် မခင်ထားတွင် ထိုထိုသော ယုံမှားသံသယများ ရှိနေသေးပါက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူပိုင်ဆိုင်ရာ အမွေပစ္စည်းများကို လုံးဝရပိုင်ခွင့် မရှိနိုင်ဘဲ သူ၏ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရသည့်ငွေဖြင့် သူ့အပတ်စဉ်တက်နေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသာ ပြုပြင်မွမ်းမံရန်” ဟူ၍ ရေးထားခဲ့ပါသည်။

ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှ အယူသီးလှသော ဒေါ်ရင်ညိမ်း၏စိတ်ကို ကျွန်မသည် လွန်စွာ

အံ့ဩမိပါသည်။ ကျွန်မအဖို့တွင် ဤနေရာ၌ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပါတော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်မသည် ထိုအချိန်တိုင်အောင် ဤသံသယမှာ တည်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့စဉ်လျက် ကျွန်မသည် ခရစ်တော်၏တရားတော်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါပြီဟု ဝန်ခံကာ ကျွန်မ၏ ဘဝခရီးသာယာမှု၊ ချမ်းသာမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ်လုံနှင့် တကွ ခရစ်တော်ဘာသာဝင်တို့ကိုလည်းကောင်း မညှာဝါးလိုပါ။ ဒေါ်ရင်ညိမ်းသည် ကျွန်မအား ဆရာဖြစ်သင်ထိအောင် ပညာသင်ကြားပေးခဲ့၏။ ငရဲပြည်နှင့်တူသော ဒေါ်စိုးခင်စံရာ သီရိမာလာခြံမှ ကယ်ယူကျွေးမွေးခဲ့၏။ ဆိုးဝါးကြမ်းကြုတ်လှသည့် ဘဝမှ သာယာအေးချမ်းရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့၏။ ကျွန်မ၏ဘဝခရီးကား သီရိမာလာခြံကြီးတွင် နေစဉ်ကထက် ပိုမို၍ ဆိုးနိုင်စရာမမြင်၊ မိမိ

၏ဘဝခရီးသာယာစေမှု တစ်ခုကို သာ ရည်ရွယ်၍ မိမိအပေါ်တွင် ကျေးဇူးပြုသူ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို သာ ရည်ရွယ်၍ မိမိ၏ ယုံကြည်ချက်ကို အလွဲသုံးစား မပြုလို။ ကျွန်မအား ဘာသာပျက် ဘာသာတရား မရှိသူဟု မည်သူကပင်ဆိုဆို ကျွန်မ ယုံကြည်ချက်ကိုကား ကျွန်မ မဖျက်နိုင်ပါ။

ကျွန်မသည် ဝတ်လုံတော်ရမင်းအား ယခုအချိန်အထိ သံသယရှိဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက် ပေးလိုက်လေသည်။ ဝတ်လုံတော်ရသည် သေတမ်းစာအတိုင်း ဆောင်ရွက်လေတော့ရာ ကျွန်မသည် ကျွန်မပိုင် အထည်အလိပ်သေတ္တာကို ဆွဲကာ ကျေးဇူးရှင်မကြီး၏ သင်းချိုင်းမြေပုံကို မျက်ရည်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ကန်တော့ခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမတစ်ဦးထံတွင် တည်းခိုနေထိုင်ရင်း အလုပ်ရှာ၍ နေခဲ့ပါသည်။

ထိုခေတ်အခါက အလုပ်ရှာရာ

တွင်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ကိုသာလျှင် ပိုမို၍ အရေးပေးကာ အလွယ်တကူ အလုပ်ခန့်သောခေတ် ဖြစ်လေရာ ကျွန်မမှာ အလွယ်တကူ အလုပ်မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် သူငယ်ချင်းမနှင့် အတူနေရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာ ဆည်းပူးနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမမှာ ရုံးစာရေးမ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်၏တာဝန်ကို ပေါ့ပါးစွာပင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေများကလည်း ကျွန်မအပေါ်တွင် ဒုစရိုက်ကောင်ပမာ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ ဘာသာတရားတွင် သံသယဖြစ်မိရုံမျှနှင့် ကျွန်မအား ဤသို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်သည့် ဒေါ်ရင်ညီမ၏ သဘောကိုလည်း စဉ်းစားတိုင်း အံ့ဩမိပါသည်။

ဒေါ်ရင်ညီမ ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင် ယူကြီးမရ ဖြစ်ရသည် တစ်ကြောင်း၊

သူ၏ သေတမ်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ အံ့ဩတွေဝေမိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မဖြစ် သေးသဖြင့် စိတ်လေလွင့်တာ စိတ် ရှုပ်လေသမျှ စာအုပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေမိပါ သည်။ အိမ်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ပြီး သည်၏ အခြားမဲ့၌ စာအုပ်များကို သာ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်၍နေ မိပါသည်။ သူငယ်ချင်းမမှာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းစာများကို ဉာဏ်မှီသမျှ ဖတ်ရှုမိခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့လျှင် မတည်မကျသည့် ဘဝလမ်းအလယ်တွင် ချာချာလည် ဖြစ်နေခိုက်တွင် တစ်နေ့၌ ကျွန်မနှင့် အတူနေသူ သူငယ်ချင်းမသည် ကျွန် မအား အလုပ်တစ်ခုတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

“အလုပ်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟို ရမည်းသင်းနယ်ထဲ က ရေနီဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ။ အဲ့ဒီ

က သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး လေးကို စာသင်ပေးရမယ့်အလုပ်ပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာရော မြန်မာစာပါ သင် ပေးရမတဲ့။ အဲ့ဒါ...ကိုယ်တို့ရုံးက စာရေးကြီးတစ်ယောက်ဆီကို အဲဒီ သူဌေးကနေပြီး ဆရာမတစ်ယောက် ရှာပေးဖို့ စာနဲ့ လှမ်းရေးသတဲ့။ သတင်းစာထဲက ထည့်ကြော်ငြာနေ ရင် လျှောက်လွှာတွေ ဖတ်ရ ရွေးရ နဲ့ ရှုပ်နေမှာမို့ပါတဲ့။ အဲဒါ စာရေး ကြီးနဲ့ နီးစပ်ရာ အကြောင်းကြား ရှာ ဖွေပြီး လွှတ်လိုက်ပါတဲ့။ အဲဒီစာရေး ကြီးက နေ့လည်တုန်းက စကားစပ် မိရင်း ပြောပြတာနဲ့ ကိုယ်ကလည်း ထားအကြောင်း ပြောပြတော့ လုပ် နိုင်မယ်ဆိုရင် သူဌေးဆီကို အ ကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်တဲ့... ဘယ်နဲ့လဲ...ထား လုပ်မယ်မဟုတ် လား။”

“မေးနေစရာလိုသေးသလားကွာ။ ထားမှာ တွယ်တာစရာ သံယောဇဉ် ဆိုလို့ ဘာမှရှိတာမဟုတ်။ အိမ်ခြေ

ယာခြေလည်း အတည်တကျ မရှိ။
အလုပ်လုပ်ချင်လွန်းလို့ နဲ့နဲ့တက်နေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုများ အလုပ်
လုပ်မှာလားလို့ မေးမှမေးပလေကွာ။
လုပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရောပေါ့”

“ထားကို မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့တော့
ဘယ်မှာ အဖြေပေးရမလဲကွာ။ တိုင်
တိုင်ပင်ပင် မေးမြန်းလုပ်မှပေါ့။မနက်
ဖြန်ကျတော့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

အခန်း - ၂

“မြရေ...

“ထားတော့ ရောက်
ရောက်ချင်း စာထည့်ပါ
မယ်ဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်း
စာရေးလိုက်ပြီနော်...

“ရေးစရာတွေကတော့
ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေ
ပဲကွဲ့...အိမ်ကြီးဟာ ရေနီ
မြို့ကလေးရဲ့ မြောက်ဘက်
အစွန်မှာရှိတဲ့ ခြံကြီးတစ်ခြံ
ထဲမှာ ဆောက်ထားတယ်။
မြို့ရဲ့ အစွန်အဖျားခြံကျယ်

ကျယ်ကြီးထဲမှာ အိမ်က
လည်း ရှေးဆန်ဆန် နှစ်
ထပ်အိမ်ကြီးဆိုတော့ တစ်
မျိုးကြီး၊ တောကြီးတောင်
ကြီးထဲမှာ...ဆောက်ထားတဲ့
ရဲတိုက်ကြီးနဲ့ တူနေတော့
တယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာဆိုရင်
ထားရယ်၊ ဘဏ္ဍာစိုးလုပ်တဲ့
မိန်းမကြီး ဒေါ်သက်ဆိုတာ
ရယ်၊ ထမင်းချက် လင်မ
ယားရယ်၊ အိမ်ရှင်သူဌေး
ဦးသော်ဇင်ရဲ့ သမီး ရှစ်နှစ်

အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ အေး
အေးသွင်လေးရယ် ဒါပဲရှိ
တယ်...

အဲဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့
နေ့ ညဘက်မှာ...ဘဏ္ဍစိုး
ဒေါ်သက်က ထားလုပ်ရ
မယ့် အလုပ်တာဝန်တွေကို
ပြောပြတယ်။ ထားရဲ့ အ
လုပ်ဟာ “အေးအေး”
လေးကို စာသင်ပေးရမှာ
ရယ်။ လူမှုရေးရာ အိမ်တွင်း
ပညာကစပြီး အစစအရာ
ရာ နားလည်အောင် သင်
ပေးရမှာပဲ။ ဒေါ်သက်က
တော့ မိန်းမချောချော ခန့်
ခန့်ကြီးကွ။ ရုပ်လက္ခဏာ
ကတော့ အတော်သန့်ပြန့်
တယ်။ သူ့ဌေး ဦးသော်ဇင်
နဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲတော်သတဲ့။
အေးအေးဆိုတဲ့ ကလေးက
လည်း အတော်ချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေး

ပဲ။ ဒေါ်သက်ကို သူ ချစ်
လည်းချစ်တယ်။ ကြောက်
လည်း ကြောက်ရှာတယ်။
ထားကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း
ခင်ရှာပါတယ်။ ထမင်း
ချက်လင်မယားကျပြန်တော့
နှစ်ယောက်စလုံး အင်မတန်
အေးအေးဆေးဆေးရှိကြပြီး
ရိုးသားတဲ့ ရုပ်တွေပါပဲ...

ဒီအိမ်ကို ရောက်ရောက်
ချင်း ဆန်းတာတွေကို သ
တိထားမိတယ်။ ဒီနေ့ပါနဲ့
ဆိုရင် ထား ဒီအိမ်ကို
ရောက်တာ သုံးညနဲ့ နှစ်နေ့
ပဲရှိပြီး အိမ်သားတွေဟာ
တစ်ယောက်မှ ဟက်ဟက်
ပက်ပက် ရီပြုံးနေကြတာ
ကို မတွေ့ရသေးဘူး။ က
လေးရဲ့အဖေ ဦးသော်ဇင်က
တော့ ငွေရေးအတွက် ပျဉ်း
မနားဘက်တက်သွားသတဲ့။
ကလေးရဲ့ အမေအကြောင်း

ကိုတော့ စကားထဲ ထည့်မ
ပြောဘူး။ ဒါတောင် ထား
က... ကလေးရဲ့အဖေအမေ
တွေ ဘယ်သွားနေကြပါ
လိမ့်... လို့ ရောပြီး မေးခဲ့
တာ။ နောက်ဆန်းတာ
တစ်ခုရှိတာက ဒီလိုကွ...

အခု ထားရောက်နေတဲ့
အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး
ကွ။ အောက်ထပ်မှာ အ
ခန်း လေးခန်းရှိတယ်။ စာ
ကြည့်ခန်းရယ်၊ ထမင်းစား
ခန်းရယ်၊ ထမင်းချက် ဘိုး
ထွေးတို့လင်မယားအိပ်တဲ့
အခန်းရယ်၊ အခန်းလွတ်
တစ်ခုရယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ
ဆိုရင် အခန်း ခြောက်ခန်း
ရှိတယ်။ ဦးသော်ဇင်ရဲ့
အခန်း၊ ဒေါ်သက်နဲ့ အေး
အေးရဲ့အခန်း၊ ထားအတွက်
တစ်ခန်း၊ အလှပြင်တဲ့ အ
ခန်း၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ

သို့လှောင်ထားတဲ့အခန်း၊
နောက်ဆုံးအိမ် အစွန်းဘက်
က အဲဒီအိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ
သို့လှောင်ထားတဲ့အခန်းနဲ့
ယှဉ်ရက်အခန်းကိုတော့
အမြဲတန်း ပိတ်လျက်သား
တွေ့ရပေမယ့် တစ်ခါတစ်
ခါ အဲဒီအခန်းထဲက အော်
သံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလို
ကြားရတဲ့အပြင် တစ်ချက်
တစ်ချက်ကျရင် ခုံးခုံးခိုင်း
ခိုင်းအသံတွေတောင် ကြား
ရတယ်။ အဲဒါ ဘာမှန်းလဲ
အခုအထိ မသိသေးဘူး။
တဖြည်းဖြည်းတော့ သိလာ
မှာပဲ...

အခုအထိ ဦးသော်ဇင်
ဆိုတာ ဖြူတယ်မည်းတယ်
လို့ မသိရသေးဘူးကွ။
အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ထားအဖို့မှာ မီးစင်ကို
ကြည့်ပြီး ကရမှာပဲ။ မြရေ

ထားရဲ့ဘဝဟာ ပြန်စဉ်းစား
 လိုက်ရင် တော်တော်အံ့ဩ
 စရာကောင်းတာပဲ။ လူမှန်း
 သိစကတည်းက မိဘဆို
 တာ ခေါ်စရာမရှိခဲ့ဘူး။ အ
 ဒေါ်ရဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု
 တွေကို ခံခဲ့ရရာက ကယ်
 တဲ့လူက ကယ်ခဲ့ပြန်ပေ
 မယ့်လည်း ပညာလေး
 လည်း တတ်အောင် သင်
 ပေးပြီးရော ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ
 ဖြစ်ပေါ်တာကလေးကို
 တင်ပြဆွေးနွေးမိတာနဲ့ပဲ
 လောကအလယ် အခြေအ
 နေ အတည်တကျမနေရ
 အောင် ဖန်တည်းခဲ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့ မြဆိုတဲ့ သူငယ်
 ချင်းချစ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်
 ကသီလင်တ မကြုံရဘဲ
 ဣန္ဒြေရရနေနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီ
 ကြားထဲက တစ်ခါမှ မ
 ရောက်စဖူး အိပ်မက်တောင်

မမက်ဖူးခဲ့တဲ့အရပ်မှာ ဆွေ
 မတော် မျိုးမစပ်တဲ့ လူတွေ
 နဲ့ အတူတူ နေရပြန်တော့
 မယ်...

အင်း လူတစ်ယောက်
 ရဲ့ ရှေ့ရေးဟာ ဘယ်လို
 ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်
 ပြီး မမြင်နိုင်ပါလားနော်။
 ထားသာ ဟိုအချိန် ဒေါ်ရင်
 ညိုမိန်းနဲ့ နေတုန်းကဆိုရင်
 "ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်"
 အတိုင်း နေသွားရမှာပဲလို့
 ဆိုရမှာပဲနော်...ဘာပဲပြော
 ပြောလေ ထားယုံကြည်
 ထားတဲ့ အချက်တစ်ခုရှိ
 တယ်။ ကိုယ်ကသာ စိတ်
 ရင်းဖြူဖြူစင်စင် ထားနေ
 သမျှကာလပတ်လုံး ကိုယ့်
 အပေါ် စိတ်ရင်းဖြူစင်စွာ
 စောင့်ရှောက်ကြင်နာမယ့်
 လူဟာ ပေါ်လာမှာပဲလို့ ယုံ
 ကြည်ထားတယ်...

ဟုတ်ဘူးလား မြရယ်။
ကဲ တော်သေးပြီကွယ်...
နောက်မှ ရေးသေးတာပေါ့
ကွယ်**

ကျွန်မသည် စာကို အစအဆုံး
ပြန်ဖတ်ပြီး စာအိတ်တွင်းသို့ ထည့်
ကာ ငေးနေမိပါသည်။

စာတွင်ပါသည့်အတိုင်း ထိုအိမ်
ကြီးမှာ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားစရာ
တစ်ခု ဖြစ်၍နေပါသည်။ ဤမျှ ခန့်
ညားထယ်ဝါလှသည့် အိမ်ကြီးမှာ
အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ငြိမ်သက်
ခြောက်သွေ့နေရဘိသနည်း။ က
လေးသခင်သည် ဘယ်လိုလူစားပေ
နည်း။ ကလေး၏မိခင်ကား အ
ဘယ်မှာနည်း။ စသည့် ကိုယ်နှင့်
မဆိုင်သည့်မေးခွန်းများသည် ကျွန်မ
၏ ရင်တွင်းသို့ အလုံးအရင်း ချင်း
နင်းဝင်ရောက်လာကြပါသည်။ ဦး
သော်ဇင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော
လူစားမျိုးပေနည်း။ ဒေါ်စိုးခင်ကဲ့သို့
ကိုယ့်ဥကိုမှ ဥထင်တတ်သည့် သူပေ

လော...ဒေါ်ရင်ညှိမ်းကဲ့သို့ သနား
ကရုဏာစိတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လွမ်းနေ
သော်လည်း ကိုယ်၏ယုံကြည်ချက်
ကိုမှ အစစ်အမှန်ဟု ယူဆထားသူ
ဖြစ်လေသလော...စသည့် ဦး
သော်ဇင်နှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်
သဘောထားများကိုလည်း လူမမြင်
ဖူးမီကပင် တွေးတော စစ်ကြောနေမိ
ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်မတွင် ယုံ
ကြည်ချက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုယုံ
ကြည်ချက်ကား...လောကတွင် သု
ခထက် ဒုက္ခက ပိုမိုဝန်းရံနေသဖြင့်
လူတိုင်းလူတိုင်းပင် လောက၏ဒုက္ခ
ဒဏ်ကို ခံကြရသည်သာ ဖြစ်၏။
ပင်ကိုယ်သဘာဝအရပင်လျှင် ဤမျှ
ဒုက္ခကို ရင်ဆိုင်နေသူတို့အား ကျွန်မ
ကြောင့် ထပ်မံ၍ ဒုက္ခမဖြစ်စေလို။
ကျွန်မအဖို့တွင်ကား မိမိဘာသာအ
လျောက်သာဆိုခဲ့ပါမူ...ကျေးဇူးရှင်
မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးကွယ်လွန်စဉ်က
တည်းက သေဘွယ်ရာရှိခဲ့၏။ သို့

သော် ကံအားလျော်စွာဆိုသကဲ့သို့ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့က ကောက်ယူ ကျွေးမွေးခဲ့ကြသဖြင့် အသက် တစ် ချောင်းမှာ မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း ကြီးခဲ့ရပေသည်။ “လူဟူ ၍ ဖြစ်လာကတည်းက အခြားသူ များ၏ ပြုစုကျွေးမွေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် အခြားသူများကြောင့် အ သက်ရှင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် ကျွန်မ သည် အခြားသူများ၏ စိတ်ချမ်း သာရေးကိုသာ ရှေးရှုလုပ်ကိုင်သွား တော့မည် ဟူသော ယုံကြည်ချက် သတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ထားထား...ဘာတွေးနေတာ လဲ...”

နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက်ခေါ် လိုက်သော ဒေါ်သက်၏ အသံ ကြောင့် ကျွန်မ၏အတွေးမျှင်သည် ပြတ်၍ သွားပါသည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ် ဒေါ်သက်ရယ်”

“ဒီလိုပေါ့လေ...ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်ကို ရောက်လာ ပြီး ကိုယ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မသိ ဖူးခဲ့တဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့ရ သိရ အတူ နေနေရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာ တာကြီးတော့ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပြီး ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်သာနေပေါ့။ ထားရဲ့နေပုံ ထိုင်ပုံကိုတော့ မောင်သော်ဇင်က သဘောကျ ကျေနပ်မှာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့...”

“ဒီလိုလေကွယ်...မောင်သော် ဇင်က စင်စစ်မှာတော့ စိတ်ရင်း ကောင်းသူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေ မဲ့ သူရဲ့ဘဝမှာ သူကြုံတွေ့နေရတာ တွေက သူ့အဖို့မှာ အင်မတန် စိတ် ပျက်စရာကောင်းနေလေတော့...သူ ခမျာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် ချင်ပါလျက်နဲ့ လူဂွစာ လူတစ်မျိုး

ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဒီတော့ သမီးအတွက် အိမ်မှာ ဆရာနဲ့ ခေါ်သင်ဖို့ စီစဉ်တုန်းက ဆရာမကိုရွေးရင် ကြည့်ရွေးပါတဲ့။ သူ့မျက်စိထဲမှာ မတဲ့၊ စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျရင် ချက်ချင်းမောင်းထုတ်မိလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မယ့် ဆရာမကိုသာ ရှာပါတဲ့”

ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှ ပြောပြနေသော ဒေါ်သက်၏စကားများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမိပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်မမှာ ယောက်ျားတစ်ဦး တရံစံတို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပါ...ကျွန်မရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသည့် ယောက်ျားမိတ်ဆွေဟူ၍လည်း တစ်ယောက်တစ်လေမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးပါ... ကျွန်မ၏ အသက်နှစ်ဆယ်မှ စွန်းခဲ့သော်လည်း ယောက်ျားများနှင့် ပတ်သက်သည့် အမှုအခင်းဟူ၍ ကျွန်မရင်တွင်းဝယ် ဘယ်အခါကမှ မ

ကိန်းအောင်းခဲ့ဖူးပါ...သို့ဖြစ်လေရာ ဦးသော်ဇင်ကဲ့သို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်၏ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် နေထိုင်ရမည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာသာ ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မောင်သော်ဇင် စိတ်တိုင်းကျမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းရင်း မျှော်နေကြတုန်း ထားရောက်လာတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်နေတာမို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ ဝမ်းသာရတာပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ ထား တစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပဲဆိုတာလို ခင်မင်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ထားဟာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပျော်ပျော်နေနိုင်သလောက် နေစေချင်တယ်။ အလုပ်ရှင်ရယ်...အလုပ်သမားရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ ဆွေလိုမျိုးလို သဘောထားစေချင်တယ်။ တကယ်ပါပဲ...ဒေါ်ဒေါ်တို့စိတ်ထဲမှာ

တစ်ရပ်တစ်ရွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်တွေ့ရသလို ထင်မိပါတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဒီလိုသဘောထားတယ်ဆိုရင် ဦးသော်ဇင်ကလည်း ကျေနပ်မှာပဲထင်ပါရဲ့”

“ကျေနပ်မယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကလည်း ထင်ပါတယ်။ အို ပြောမယ့် သာပြောတာပါ။ သူကလည်း အမြဲခရီးထွက်နေတဲ့လူပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်လိုသာ သဘောထားပြီးနေပါ တူမရယ်”

သို့နှင့် ကျွန်မမှာ အိမ်ကြီးပေါ်တွင် အိမ်သားတစ်ဦးပမာ ရဲဝံ့စွာနေထိုင်သွားလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရေးခဲ့သည့် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိအခန်း အနားသို့ ကျွန်မ တစ်ခါက ရောက်သွားခဲ့ရာ အခန်းတွင်းမှ ညည်းသံလိုလို ရယ်သံလိုလို ကြားရသဖြင့် ကျွန်မစိတ်တွင် တစ္ဆေချောက်သည်ဟု ထင်မှတ်မသဖြင့်

ဒေါ်သက်အား မေးမြန်းစုံစမ်းမိပါသည်။ ဒေါ်သက်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်ကာ ပြုံးပြပါသည်။

“တစ္ဆေချောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး တူမရဲ့။ အစေခံတစ်ယောက် မမာနေတာပါ။ သူရဲ့ မဟုတ်ဘူး။ မကြောက်ပါနဲ့”

ကျွန်မသည် ဒေါ်သက်တို့ မသိစေချင်သည့် ကိစ္စဟုသဘောပေါက်လာသဖြင့် ဆက်လက်စပ်စုမနေတော့ဘဲ အေးအေးပင် နေခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်ကြာခဲ့လေသည်။

နေမှာ အနောက်ဘက်တောတန်းများအောက်တွင် ၎င်းလျှိုးပျောက်ကွယ်လုဖြစ်သဖြင့် မှောင်ရိပ်များ ယှက်သန်းစ ပြုနေသည့် ညနေချမ်းဝယ် ကျွန်မသည် ဒေါ်သက်အား ခွင့်ပန်ကာ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မန္တလေးလမ်းမကြီးဘေးတွင် လမ်းလျှောက်နေမိပါသည်။

ပျဉ်းမနားဆီဘက်သို့ ခြေဦး လှည့်မိခဲ့သည့်အတိုင်း အမှတ်မထင် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း...ညကျလျှင် “အေး အေးလေး” အား ပြောရမည့် ပုံဝတ္ထု ကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က မှတ်ထားခဲ့ရသည့်ပုံဝတ္ထု များမှာ လွန်စွာမှပင် ပုံပြင်ဆန်လွန်း ကာ တကယ့်လူလောကနှင့် မအပ် စပ်သည်က များရုံသာမက ယုတ္တိ ယုတ္တာ ကင်းမဲ့သည့် ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား မင်းသမီးတို့ အခက်အခဲကြုံရတိုင်း ကယ်ဆယ်မည့် နတ်ကောင်း နတ် မြတ်များ ထွက်ပေါ်လာပေရာ မင်း သား မင်းသမီးတို့မှာ ထိုအခက်အခဲ အတွက် အထူးကြိုးစားမနေရဘဲ လွတ်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့သော ပုံဝတ္ထု မျိုးသည် အခက်အခဲကြုံသည့်အခါ ဌ် ကိုယ့်အစွမ်းအစ ကြံရည်ဖန်ရည် ဖြင့် လွတ်မြောက်အောင် မပြုလို

တော့ဘဲ ကယ်တင်မည့်သူကို မျှော် လင့်အားကိုးလိုစိတ် ပေါ်စေလိမ့် မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုပုံဝတ္ထုမျိုးဖြင့် နုနယ်ငယ်ရွယ်သူ ကလေးတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပျော့ညံ့ အောင် မပြုလိုပါ။ ဒါဖြင့် ဘယ် ဝတ္ထုမျိုး ပြောရပါ။

မည်မျှကြာခဲ့၍ ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်မသိ။ လောကဓာတ် ခွင်တွင် အမှောင်ထု စိုးမိုးနေပြီကို သတိထားမိတော့မှ လမ်းလျှောက်နေ ရာမှ ရပ်တန့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်မိပါသည်။ အိမ်သို့အပြန် တွင် ကလေးအား ပြောရမည့် ပုံ ဝတ္ထုကို ကျွန်မဖာသာ စီစဉ်နေမိပါ သည်။ ဝတ္ထုက သနားစရာလည်း ပါမယ်။ ကြောက်စရာလည်း ပါ မယ်။ ဝမ်းသာစရာလည်း ပါမယ်။ ပျော်စရာလည်း ပါမယ်။ အတုယူ စရာလည်း ပါမယ်။

ကျွန်မသည် ကလေးနှင့် သင့် လျော်မည့် ဝတ္ထုကို စဉ်းစား၍လာခဲ့

ရာ “မြနန္ဒာ” အိမ်သို့ သွားရာ မြေနီလမ်းသို့ အရောက်တွင် နောက် နားဆီမှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာ သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားရပါသည်။ မော်တော်ဆိုင် ကယ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း နီး ကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာသည့်အ ခိုက်တွင်...ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ နွားလှည်းတစ်စီး မောင်းလာ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လမ်းမှာ လှည်းတစ်စီးမောင်းသာရုံ လမ်းဖြစ် သဖြင့် ကျွန်မသည် လမ်းဘေးတွင် ကပ်ခါ လှည်းလွန်၍သွားပြီး ချက် ချင်းလိုလိုပင် နောက်နားတွင် ကပ် နေသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် စက် သံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသဖြင့် လှည့် ၍အကြည့်တွင် လမ်းအကွေ့ လှည်း နှင့် မနီးမဝေး လမ်းဘေးတွင် လိမ့် သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသဖြင့် လှည်း အနီးသို့ ပြေးလာမိပါသည်။

“လှည်းဆရာကြီး ရပ်ဦး၊ ဒီမှာ

မော်တော်ဆိုင်ကယ် မ,ပေးပါဦး”

ကျွန်မ၏အော်သံကြောင့် လှည်း သမားကြီးသည် လှည်းကိုရပ်ကာ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး လဲနေ သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဆွဲမ လိုက်လေသည်။ ဤတွင်မှ မော် တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် တပါတည်း ပိ လျက်သားဖြစ်နေသူပါ ထနိုင်လေ သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ရှောင်တာပဲ၊ ဆရာကလည်း ရှောင်တာပဲ။ ဒါပေ မဲ့ ဆရာဟာက အရှိန်ပြင်းတော့ အ ကွေ့မှာ လဲတာပေါ့”

လှည်းဆရာကြီးသည် သူ့အား စိတ်မဆိုးအောင် စကားပြေထိုးရင်း လှည်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ မောင်း ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက်တည်း ကျန်တော့မှ...

“ပွန်းပဲ့သွားတာများ ရှိသေး လားရှင်” ဟု မေးမိပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နည်းနည်း

တော့ ပွန်းမှာပဲ့မှာပေါ့။ အရိုးမကျိုးရင် ပြီးတာပဲ”

မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဆရာသည် ခပ်တိုတိုပင် ပြောကာ စက်နှိုး၍နေသဖြင့် ကျွန်မမှာ အကြောင်သား ငေးနေမိပါသည်။

“ဟောဗျ...ဘက်ထရီပိုင်ယာ ပြတ်သွားပြီထင်တယ်။ စက်မနိုးပြန်ဘူး။ ဝှက်တပဲ”

ကျွန်မအနားတွင် ရှိသည်ကို သတိမထားဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်လှည့်ကာ ညည်းညူနေရာမှ ကျွန်မဘက်သို့လှည့်လာကာ...

“အို...မင်း မသွားသေးဘဲကိုး။ ပြန်လေ မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်...ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု ပြောရင်း ပြတ်နေသည့် ပိုင်ယာကြိုးရှာ၍ ဆက်နေပြန်ပါသည်။

“ကျွန်မ ဒီလမ်းအဆုံးက ခြံထဲမှာ နေပါတယ်”

“ဘာ...ဒီလမ်းအဆုံးက ဟို

အိမ်မြင့်ကြီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့အိမ်တုန်း”

“ဦးသော်ဇင်ရဲ့ အိမ်ပါ”

“အို...နေပါဦး။ မင်းဟာ အဲဒီအိမ်မှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း...”

“ဦးသော်ဇင်ရဲ့ သမီးကို စာသင်ပေးရပါတယ်”

“အော်...အော်...ဆရာမကိုး။ အင်း...အင်း...အခုမှပဲ စက်နိုးတော့တယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်။ လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး...ကျေးဇူးပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အမှောင်ထုထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်း...နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ခဲ့သည်တွင် “မြနန္ဒာ” ခြံထဲတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရပ်သံကြားရပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်

ထားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တွေ့ရပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ ဒေါ်သက်ထံမှတစ်ဆင့် ဦးသော်ဇင် ပြန်လာပြီဟု သိရပါသည်။ ဤတွင်မှ စောစောက တွေ့ခဲ့သူမှာ ဦးသော်ဇင်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိပါတော့သည်။

ညဦးတွင် အေးအေးလေးနှင့် ခါတိုင်းညများကဲ့သို့ပင် စကားပြော ပုံပြောနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်သက်မှာ ဦးသော်ဇင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လဲခဲ့သည်ကို ပြုစုနေဟန်

တူသဖြင့် ကျွန်မတို့အနီးသို့ မရောက်လာခဲ့ပါ။

ထိုညက အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်တိုင် အောင် ဦးသော်ဇင်နှင့် မဆုံမိသဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မှောင်ရီရီတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ဦးသော်ဇင်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်လျက် ရှိကာ “အော်...အော်...ဆရာမကိုး” ဟူသော အသံကိုသာ ကြားယောင်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

အခန်း-၃

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်မှ ဦးသော်ဇင်နှင့် တွေ့ဆုံရပါတော့သည်။ တွေ့ဆုံသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း တွေ့ရုံသာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်၍ လူချင်း ခွဲလိုက်သည့်အချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ကြပါ။

ဒေါ်သက်၏ ပြောစကားအရ ဦးသော်ဇင်မှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော်လေးဟု သိရသော်လည်း သူ၏ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်ကြည့်သည့်အခါတွင် ငါးဆယ်ခန့်ဟု မှန်းဆနိုင်လောက်အောင် အိုမင်းရင့်ရော်

လှသည့် ရုပ်ရည်ကို ဆောင်နေပါသည်။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်၊ ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ မှေးမှိန်မှုန်ရှိသည့် မျက်လုံး၊ ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ကားနေသည့် နားရွက်၊ ကြီးမားသည့် မေးရိုး၊ ထင်ရှားပြတ်သားသည့် နှုတ်ခမ်းတို့နှင့်တကွ တည်ငြိမ်သည့် ဣန္ဒြေတို့မှာ ချောမောလှပသည်ဆိုခြင်းထက် ထူးခြားသောရုပ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နေ့လည်ဘက်တွင် သူ၏ စာကြည့်ခန်းသို့ခေါ်ကာ အမှုသည်ကို

စစ်မေးသည့်လေသံဖြင့် ကျွန်မ၏ အတိတ်ဖြစ်စဉ်များကို စစ်မေးပါတော့သည်။

ကျွန်မလည်း ငယ်စဉ်အခါ သီရိမာလာခြံကြီးထဲတွင် နေခဲ့သည်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို အတိုချုံး၍ ဇာတ်စုံ ခင်းပြရပါသည်။

“မွေးစားတဲ့အမေက ဘာဖြစ်လို့ အမွေမထားခဲ့တာလဲ”

“သူ အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို သံသယရှိတယ်လို့ ပြောမိတာနဲ့ အပြစ်ဒဏ် ပေးတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်သွားတာပါ...”

“ဒါဖြင့် မင်းဟာ ခရစ်ယာန်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်ပါတယ်...”

“ဒါဖြင့်...ဗုဒ္ဓဘာသာလား...”

“ကျွန်မ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ပတ်

သက်လို့ ရေရေလည်လည် နားမလည်သေးပါဘူး။ လေ့လာတုန်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် အခု မင်းမှာ ဘာသာတရား မရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...အခုနေတော့ ကျွန်မဟာ ဘာသာတရားကို စောင့်ထိန်းကြည်ညိုမှုထက် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ပိုပြီး စောင့်ထိန်းပါတယ်... ဘာသာတရားဟာ ကျွန်မအမြင်အရ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းနက်နဲပါတယ်။ ဒီနက်နဲလှတဲ့ တရားတွေကို ကျွန်မမစဉ်းစားနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအဖို့မှာ ဘာသာတရားတွေကို လေ့လာရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်သေးပါဘူး။ လောကမှာ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် တခြားသူတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရ၊ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ရအောင် နေမှာပဲ။ ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်တာကို မြင်ရရင် ကိုယ့်မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာမှု ဖြစ်ရပါ

တယ်။ ဒီဟာ ခုလောလောဆယ် ကျွန်မရဲ့ ကျင့်စဉ်တွေပါပဲ”

ဦးသော်ဇင်သည် ကျွန်မပြောသမျှ စကားတို့ကို ဣန္ဒြေရစွာ နားထောင်နေရာမှ...စကားအဆုံးတွင် မှေးမှိန်လှသော မျက်လုံးအစုံကို အစွမ်းကုန်ပြူး၍ ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မလည်း စကားကို မဆက်တော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ကာ ဦးသော်ဇင်ထံမှ ထွက်လာမည့်စကားသံကို နားစွင့်၍နေမိပါသည်။

“မင်း...သွားနိုင်ပါပြီ...”

ကျွန်မသည် အဘယ်မျှ သူ့အား ရိုသေလေးစားနေမိသည် မသိ။ သူ၏အမိန့်သံ ဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ဦးသော်ဇင်အနီးမှ ခွာပြီးခဲ့သည့်အခါ

တွင်လည်း အောင်မြင်ခန့်ညားလှသည့် ဦးသော်ဇင်၏ စကားသံကိုသာ ကြားယောင်နေမိရာက ကျွန်မပြောခဲ့သည့် စကားထဲတွင် အမှားအယွင်းများ ပါခဲ့သလောဟု ပြန်လည် စစ်ဆေးတွေးတော၍ နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ၏ စကားနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မအတွက် ထိခိုက်စရာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ဟူသော ယူဆချက်ကို မှတ်ချက်ချမှတ်မိသည်တွင်မှ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားကာ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများကို အေးဆေးစွာပင် လုပ်ကိုင်နေမိပါသည်။

နောက်နေ့များတွင်ကား...စကားပြောရန်အချိန်မရနိုင်ဘဲ လူချင်းတွေ့ရုံသာ တွေ့ခဲ့ကြရလေသည်။

အခန်း-၄

“မြ”

မြဆီကစာကို ရလို့ လွန်စွာ ပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ တစ်မြို့ တရွာမှာ တစ်ယောက်ထဲနေရ တဲ့အချိန်မို့ မြဆီက စာတွေ လာပြီလားဆိုမှဖြင့် ထား-သိပ် ဝမ်းသာမိတာပဲကွယ်...

ထားလေ-အခု ဦးသော်ဇင် တို့ အိမ်သားတွေနဲ့ အတော်ပဲ ခင်မင်နေမိပြီ။ ဦးသော်ဇင်ဆိုတဲ့ လူဆန်းကြီးဟာ လက်စသတ် တော့ ယစ်ထုတ်ကြီးကိုးကွဲ့။

ထားလည်း အစကတော့ မသိ ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့ကမှ သိတာ။ သိရပုံက ဒီလိုကွ- ဟိုနေ့ညက အေးအေးလေးကို စာသင်ပေး ပြီး အေးအေးလေးကို ဒေါ် သက်က ခေါ်သွားတာနဲ့ ထား တစ်ယောက်ထဲ စာကြည့်ခန်းထဲ မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ထား လည်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာက ဦးသော်ဇင်ရဲ့ အ ခန်းဘက်ဆီက ပုလင်းကျကွဲ့ သံလိုလို ဖန်ခွက်ကျကွဲ့သံ လို

လို ကြားရတာနဲ့ လန့်သွားပြီး ဦးသော်ဇင်ရဲ့ အခန်းဘက်ကို ထွက်လာမိတယ်။ ဦးသော်ဇင် ရဲ့ အခန်းကလည်း ပွင့်နေတာ နဲ့ အပေါက်ဝက ရပ်ကြည့်မိ တယ်...

ဦးသော်ဇင်ဟာ စားပွဲပေါ် မှာ လက်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ငိုက် ဆိုက်ကျနေတာကိုး...စားပွဲ အောက်မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကျကွဲနေတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တော့ ဘရန်ဒီပုလင်းတစ်လုံး လဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ ထား လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ငေး ကြည့်နေမိတုန်းမှာ ထမင်းချက် ရောက်လာပြီး ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျနေတဲ့ ဦးသော်ဇင်ကို အိပ် ရာပေါ် ပွေ့တင်ရှာတယ်... တကတည်း လူသေကြီးအ တိုင်းပါပဲ...မြရယ်။ ထားဖြင့် ကြောက်တောင် ကြောက်မိပါ ရဲ့...

ထမင်းချက်ဟာ သူ့ကို မ နိုင်တနိုင်နဲ့ တင်ပေးခဲ့ပြီး ထွက် အသွားမှာ ထားကို တွေ့တာနဲ့ **ဆရာမလေး မအိပ်သေးဘဲ ကိုး**တဲ့ နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။ ဒါနဲ့ ထားက **ဟုတ်ကဲ့... အိပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတုန်း ဖန်ခွက် ကျကွဲသံကြားတာနဲ့ ထွက်လာမိတာပါ။ မင်းတို့ သူ ဌေးဟာ ဒီလိုပဲ မူးတတ်သ လား...**လို့ မေးမိတယ်။

လူပျိုတုန်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး...ဆရာမရယ်။ ခု အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ညတိုင်း လိုလို သောက်နေတော့တာပါ ပဲ။ သောက်တိုင်းသောက်တိုင်း မှာလည်း အခုလို သတိလစ် အောင် သောက်တတ်လို့ သူ အိမ်မှာရှိတဲ့ညဆိုရင် သတိထား စောင့်ပြီး အိပ်ရာအရောက် ပို့ ပေးရတာချည်းပဲ

ထမင်းချက်ဟာ ပြောပြော

ဆိုဆိုနဲ့ ထွက်သွားရှာတယ်။
 ထားလည်း ကိုယ့်အိပ်ရာကိုသာ
 ကိုယ် ဝင်ခဲ့တယ်။ တော်တော်
 နဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူးကွ။ စိတ်ထဲ
 မှာ တော်တော် အံ့ဩနေမိ
 တယ်။ စင်စစ်တော့ ဦးသော်
 ဇင်ဟာ လူရိုးလူကောင်းကြီးပဲ။
 ဒါပေမဲ့ သူဟာ လောကကြီးနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး အတော်နာကျည်း
 စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်နဲ့
 ကြုံခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ သူဟာ ဘယ်
 လောက်ပဲ အမူအရာ ကြမ်း
 တမ်း ခက်ထန်နေပေမယ့် သူ့
 သမီးကလေးကိုတော့ အတော်
 ပဲ ချစ်ရှာတယ်...

သူ့ဘဝမှာ ခင်တွယ်စရာ
 ဆိုလို့ သူ့သမီးကလေး တစ်
 ယောက်ထဲ ရှိနေသလိုပဲ။ သူ့
 သမီးကလေးဟာလည်း အင်မ
 တန် လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးမို့
 ချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်လောက်
 ပါပေတယ်။ စင်စစ်တော့ ဦး

သော်ဇင်တို့လို တိုက်ကြီး ခြံ
 ကြီးနဲ့ အထက်တန်းကျကျ ဥစ္စာ
 ဓန ချွေရံသင်းပင်း အပြည့်အစုံ
 နေနေရတဲ့သူတွေဟာ လောက
 မှာ ဘာမှ ပူပန်သောကများနေ
 စရာ မလိုဘဲ ကိုယ်လိုရာ
 ကိုယ် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ငွေနဲ့ ဖန်
 တီးရုံပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့
 ကြည့်စမ်းပါဦး မြရယ်...။ သူ့
 ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်ဖို့
 တောင် ကောင်းနေတော့တာပဲ။
 အင်းလေ...ဒါဟာလည်း သူ့
 နောက်ကြောင်းမှာ ဘယ်လို
 စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေရှာသ
 လဲ ဆိုတာကို မသိရသေးဘဲ
 ကိုး...

ထားအတွက်တော့ ဘာမှ
 မပူနဲ့...မြရေ။ အစစ အရာရာ
 မှာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ

ကျန်းမာပါစေ
 ထား

အခန်း-၅

လူတို့၏ စိတ်ဆိုသည်မှာ လွန်စွာ ဆန်းကြယ်သောအရာ ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်သင့်သည် မှာ မိမိအပေါ်တွင် အရေးတယူဖြင့် စေတနာ ကြည်ဖြူစွာ ဆက်ဆံသူ၊ ဂရုစိုက်သူကိုမှ စွဲလန်းစွာ ခင်မင် သင့်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကား လုံးဝ ဂရုမထားဟန်၊ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားပမာ ပြတ်သားစွာ ဆက်ဆံသော ဦးသော် ဇင်အား သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ခင် တွယ်နေမိပေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို အိပ်

ရာဝင်တိုင်း သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမိ ခြင်းအားဖြင့် သိသာစေလေတော့ သည်။

ညကလည်း ထိုထုံးစံအတိုင်းပင် ဦးသော်ဇင်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေ ခိုက် နောက်ဖေးခန်းဘက်ဆီသို့ အ ပြေးအလွှား ဝင်သွားသော ခြေသံကို ကြားရပြီး ရယ်သံလိုလို ကြားရသ ဖြင့် အိပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်မိ ပါသည်။

“အင်း...လူမမာရှိတဲ့ အခန်းက အသံပဲ။ ဒီလူမမာကလည်း ဘာများ

ပါလိမ့်” ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်၍လာ မိသည်တွင် မီးခိုးနံ့များကို ရှူရှိုက်မိ သည်သာမက ဦးသော်ဇင်အခန်း ဘက်မှ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖယောင်း တိုင်ကို ထွန်းကာ သွားမိလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်တော့မှ ဦးသော် ဇင်၏ အခန်းတံခါးဝရှိ လိုက်ကာ တွင် မီးများ စွဲလောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ဤတွင် အခန်းနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင်ရှိ သောက်ရေအိုးစင် ရေအိုး မှ ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရပြန်လေသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေသံ၊ ရေပက်သံတို့ သည် ဦးသော်ဇင်အား အိပ်ရာမှ နိုး စေလေသည်။ ဦးသော်ဇင်သည် အ ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဒီဆရာမကလည်း အချိန်မ တော်ကြီး ကျုပ်အခန်းဝမှာ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်မသည် အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြရလေသည်။ ဦးသော်ဇင် သည် ကျွန်မ၏ စကားအဆုံးတွင် “ခဏနေခဲ့ဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှင့် အနောက်ဘက်ခန်းဆီသို့ တက် သွားပြီး အတော်ကြာမှ ပြန်လာပါ သည်။

ညဦးက အရက်သောက်ထားခဲ့ သော မျက်နှာသည်ပင်လျှင် ယခုအ ခါတွင် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်၍နေပါ သည်။

“အင်း...ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ မမသက်တို့ကလဲ တယ်ခက် သကိုး...အခန်းတံခါးကို ဂရုစိုက် မပိတ်ဘူး။ မသောင်းမေ..မသောင်း မေ...ကျုပ်ကို ဘယ်အထိ ဒုက္ခပေး နေဦးမှာလဲကွယ်...”

အတော်စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ညည်းနေသော ဦးသော်ဇင်၏အသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာမရယ်...လောကကြီး

ဟာ ဆရာမ ယူဆထားသလို ကိုယ်က အနစ်နာခံပြီး အကောင်းတွေကို ဖန်တီးလေတိုင်း ကိုယ့်မှာ အကောင်းကို ခံယူရတယ်လို့ ထင်နေသလား။ မအိပ်ချင်သေးရင်လည်း ထိုင်ဦးလေ”

ကျွန်မသည် ဦးသော်ဇင်နှင့်အတူ စားပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် အသီးသီး ထိုင်မိကြလေသည်။ ဦးသော်ဇင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးတံတွင် ဆေးမှုန့်ထည့်ပြီး မီးညှိကာ ဖွာနေသည်ကို ကျွန်မသည် သေချာစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဆရာမလို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ နေသွားတာဟာ ကောင်းတွေ့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် အင်မတန် လိမ္မာတဲ့လူ၊ စိတ်ထား ပြည့်ဝတဲ့လူ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်မချမ်းသာမှုကို မဖန်တီးဘူးဆိုတာတွေကို အမြတ်တနိုးထားပြီး ဂုဏ်ယူခဲ့တဲ့လူတစ်

ယောက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကျုပ်ကို တတောင်နဲ့ လှိမ့်လှိမ့်ပြီး ထောင်းခဲ့လို့ ကျုပ်ဘဝဟာ ရော်ဘာဘောလုံးလို ထုံနေပါပြီ”

ကျွန်မသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မစွက်ဘက်ဘဲ သူပြောသမျှကို နားစွင့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကျုပ်ဘဝမှာ မျှော်လင့်စရာ အားထားစရာဆိုလို့ ‘အေးအေး’ ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ဘဝဟာ တစ်ခါက မိုးရာသီလို စိမ်းလန်းစိုပြေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို စိမ်းလန်းစိုပြေနေရာက သဘာဝတရားအတိုင်း ခြောက်သွေ့ညှိုးနွမ်းသွားတဲ့အခါ အမြဲ စိမ်းလန်းနေတဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကတော့ ပွင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီပန်းပွင့်ကလေးအတွက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးမှာ စိတ်ရဲ့ညှိုးနွမ်းမှုတွေကို ဘာသာတရားတိုင်းက အားမပေးတဲ့ ယစ်မူးတွေ ဝေမှုတွေနဲ့ ဖြေပြီး နေခဲ့ရတယ်”

“ဒီလိုလဲ လောကကို သုံးသပ်

တတ်သေးသားပဲ ဦးသော်ဇင်ရယ်။ ကျွန်မကဖြင့် ဦးသော်ဇင်ဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတိုင်း မူးယစ်ပေတေနေတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်၍ ပြောမိပါသည်။

“ကဲလေ...ဆရာမလည်း အိပ်ချင်ရောပေါ့...ဘာမှ မသိသလို မဖြစ်သလိုသာနေပါ ဆရာမရယ်...ကဲ...ကဲ...သွားပေတော့။ အခုလို ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...အင်း...ရိုင်းစိုးကြမ်းတမ်းတဲ့ တောလမ်းခရီးမှာ အင်မတန်လှပတဲ့ သစ္စာပန်းကလေးတွေလည်း ပွင့်ကြသေးသကိုး”

ဦးသော်ဇင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထလိုက်ပါသည်။ ထူးခြားသော ဦးသော်ဇင်၏အသံနှင့် မှေးမှိန်လှစွာသော ဦးသော်ဇင်၏ မျက်လုံးမှ ဝင်းကန်လက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဦးသော်ဇင် ခရီးထွက်လေတော့သည်။

ညက ကျွန်မအား ဖော်ရွေစွာ စကားပြောခဲ့သဖြင့် ဦးသော်ဇင်နှင့် ကျွန်မတို့၏ ခင်မင်မှုသည် တစ်ဆင့်တိုး၍ လာပေပြီဟု ထင်နေမိသော ကျွန်မမှာ ယခုကဲ့သို့ ဦးသော်ဇင်က ကျွန်မကို ရှိလေသည်ဟူ၍ အမှတ်မထားသည့်ဟန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ကျွန်မမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ရှက်သလိုလို ဖြစ်လာမိပါသည်။

“ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘိ မိခင်ထားရယ်...ဦးသော်ဇင်ဟာ မင်းထင်နေသလောက် မင်းကို မခင်သေးပါဘူးကွယ်...”

ဦးသော်ဇင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်စွာဖြင့် သူ၏ဘဝကို အနစ်နာခံနေရသနည်း။ မသောင်းမေဆိုသူကား ဘယ်သူနည်း...ညကမီးသည် ဦးသော်ဇင်၏အသက်ကို သေကြောင်းကြံခြင်းပေလော...စသည့် မေးခွန်း

များမှာလည်း ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း ဝယ် ဝင်ရောက်ခန့်ပေါက်လျက် ရှိ ကြပါသည်။

ဆယ့်ငါးရက်ခန့်အကြာတွင် ဦး သော်ဇင်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက် လာပါသည်။ စာမှာ အပြန်တွင် ဧည့်သည်များ ပါလာလိမ့်မည်ဖြစ် သဖြင့် အိမ်ကို ရှင်းလင်းထားကာ ညစာအတွက်ကိုလည်း စီစဉ်ထားစေ ချင်ကြောင်း ရေးသားထားလေ သည်။ ဦးသော်ဇင် ပြန်လာမည်ဟူ သော အကြောင်းကို ဒေါ်သက် ပြောပြသောအခါ ကျွန်မမှာ အဘယ် ကြောင့်ဟူ၍မသိရဘဲ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာနေမိပါသည်။ ထိုနေ့အဖို့ အေးအေးလေးကို စာသင်ပေးရသည် မှာ ခါတိုင်းနေ့များထက် ပေါ့ပါးရွှင် လန်းလျက် ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။

စာလာပြီး ၂ ရက်ခန့်ကြာသော အခါတွင် ဦးသော်ဇင်နှင့်တကွ ဧည့် သည်များ ရောက်ရှိလာပါတော့

သည်။ ဧည့်သည်များမှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် မလှရှိန်ဆိုသူ မိန်းမတစ် ယောက်နှင့် အသက် ၄၀ ခန့် ဦး ထွန်းဝေခေါ် ယောက်ျားကြီး အပြင် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်အရွယ်ရှိ ဦး သိန်းဆိုသူတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုည ထမင်းစားပွဲတွင် ဦးသော် ဇင်က အားလုံးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးပါ သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မအား စူး စိုက်စွာ ကြည့်နေသော မလှရှိန်၏ မျက်လုံးကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်မိ ပါသေးသည်။ ဦးသိန်းကသာ ထ မင်းစားရင်း စကားတွေ ဖောင် လောက်အောင် ပြောနေသော်လည်း ကျန်လူများမှာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် စားသောက်နေကြရာ ဦးသိန်းသာ မရှိပါက ဤထမင်းစားပွဲထက် ငြိမ် သက်ခြောက်ကပ်သည့် ထမင်းစားပွဲ မျိုးသည် ရှိနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

ထမင်းစားပွဲပြီးသောအခါတွင် ကျွန်မ၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါသည်။

ဧည့်ခန်းဆီမှ ပြောနေကြသော စကားသံများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ၏နားတွင်းသို့ မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတား ဝင်ရောက်လာကြပါသည်။ ထို့နောက် အနောက်ဘက်အခန်းဆီသို့ သွားကြသည့် ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သော အသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ဖျတ်ကနဲ ထထိုင်မိပါသည်။

အသံလာရာဘက်သို့ နားစွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ညီမလေး...ညီမလေး သတိထားမှပေါ့...မမလှလေ...မမလှကို သိတယ်မဟုတ်လား” ဟူသော မလှရှိန်၏အသံကို ကြားရပြန်လေသည်။

မလှရှိန်၏စကားအဆုံးတွင် ရယ်သံလိုလို ညည်းသံလိုလို အသံကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“မလှ သွားကြပါစို့ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်းဝေ... သတိမရတဲ့လူကို ကြည့်နေလို့ အကြောင်းမထူးဘူး”

ဦးထွန်းဝေနှင့် ဦးသိန်းတို့၏အသံပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျောင်ကနဲ တံခါးပိတ်သံကို ကြားရပြီးနောက် ပြန်လာသော ခြေသံများကို ကြားရလေတော့သည်။

“အဲဒါပဲ မမလှ အခြေအနေကတော့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ဂရုစိုက်ထားတာပဲ”

“အေးကွယ်...မလှတို့ ကုသိုလ်ဆိုပါတယ်...မောင်သော်ရယ်”

“အို...ဒါကတော့ ဘဝက ဝဋ်ကြွေးလို့ မှတ်ရမှာပေါ့။ ဘုရားတောင်မှ သူ့ဝဋ်ကြွေးပါလာရင် မပြေးနိုင် မရှောင်နိုင်ဘဲ ခံကြရသေးတာ။ ကျုပ်တို့လို ပုထုဇဉ်တွေမှာ ဘယ်ရှောင်လို့ လွတ်နိုင်ပါ့မလဲ ညီမရယ်”

ခြေသံများကား တဖြည်းဖြည်း
ဝေး၍ ဝေး၍ သွားကြလေပြီ။

ထိုညအဖို့ ကျွန်မမှာ အိပ်ပျော်
သွားသည့်အချိန်အထိ အနောက်
ဘက်ခန်းမှ အော်သံကိုသာ ကြား
ယောင်နေမိပါသည်။

မလှရှိန်တို့ လူစုသည် အိမ်တွင်
၂ ညမျှသာ အိပ်ပြီး ပြန်သွားကြပါ
သည်။ သူတို့တတွေရှိစဉ်အတွင်း
ကျွန်မမှာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ

သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အေးအေးလေး
နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သ
ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်
သက်၏ ပြောချက်အရ မလှရှိန်နှင့်
ဦးသိန်းမှာ မသောင်းမေ၏ အစ်ကို
အစ်မများဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုထွန်းဝေ
မှာ မလှရှိန်၏ ယောက်ျားဖြစ်
ကြောင်း၊ ပျဉ်းမနားမြို့ပေါ်တွင် ချမ်း
သာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ကြောင်း သိရ
ပါသည်။

အခန်း-၆

ဘာနုရာဇာသည် ရိုးမတောင်
 စွယ်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လှအ
 ချိန် ဖြစ်လေသည်။ တသိုသိုသွေးနေ
 သော လေပြေအေးကြောင့် တသင်း
 သင်း မွှေးနေသည့် စပယ်ပန်းနံ့မှာ
 ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ပျံ့လျက်ရှိလေ
 သည်။ ကျွန်မသည် တိမ်ရောင်စုံ
 တောက်နေသည့် အနောက်လောက
 ဓာတ်ခွင်ကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း စ
 ပယ်ပန်းရုံဘေးရှိ ခုံရည်ပေါ်တွင် အ
 မှတ်မထင် ထိုင်နေမိပါသည်။

ညတိုင်း ညတိုင်း အရက်ကို မူး

အောင် သောက်တတ်သော သူဌေး
 ဦးသော်ဇင်...

အခန်းထဲတွင် လှောင်ထားခြင်း
 ခံရသော စူးစူးဝါးဝါးအော်တတ်
 သည့် မသောင်းမေ...

ချစ်ဖွယ်ရာ ကလေးမလေး အေး
 အေး...သူတို့တတွေမှာ ကျွန်မ၏
 အာရုံကို မှိုင်းမှုန်ရီဝေစေလေသည်။

ကျွန်မသည် အဘယ်ကြောင့်
 သူတို့အကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ မ
 နေနိုင်သနည်းဟူသော ပြဿနာကို
 လည်း ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ပြန်၍

မေးမိပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်
မမှာ ယခုအသက်အရွယ်တိုင်အောင်
တစ်မိန်းတစ်ရံစံ ယောက်ျားများနှင့် စွဲ
စွဲလန်းလန်း ခင်တွယ်ခဲ့ဖူးသည် မ
ဟုတ်။ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရသည့်တိုင်
စိတ်အာရုံထဲတွင် ကြာရှည် သတိရ
၍ မနေဘဲ အမှတ်မထင် နေခဲ့သည်
သာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဦး
သော်ဇင်တို့အိမ်သို့ ရောက်ခါမှ ဦး
သော်ဇင်နှင့် အေးအေးတို့အကြောင်း
ကို တစ်နေ့ မစဉ်းစားရ မနေနိုင်
အောင် ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ အံ့ဩ၍မဆုံးဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။

“ဆရာမ ဘယ်အချိန်က
ရောက်နေသလဲ”

မမျှော်လင့်သော စကားသံ
ကြောင့် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်
တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်မအား
စိုက်ကြည့်နေသော ဦးသော်ဇင်ကို
တွေ့ရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ တော်တော်

စောစောကလေးကပါပဲ”

“ဆရာမ ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်နေ
ပလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီလိုလဲ မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဪ...ဪ...”

ဦးသော်ဇင်သည် ပြောပြောဆိုဆို
ပင် ခုံရှည်၏ တစ်ဘက်စွန်းတွင်
ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာမတော့ ကျုပ်တို့အိမ်
ရောက်လာတာ အတော် စိတ်ဆင်းရဲ
မှာပဲနော်”

ကြားရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သည့်
ဦးသော်ဇင်၏စကားသံ ချိုချိုအေး
ကြောင့် ကျွန်မသည် ရုတ်တရက်
စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ငေးနေမိပါသည်။

“ကလေးလည်း စာသင်ရ၊
ထိန်းရတာက တစ်ဘက်၊ နေ့ဒုက္ခ
ပေးမလား...ညဒုက္ခပေးမလား...
တထင့်ထင့် ပူနေရတဲ့ အရူးမတစ်
ယောက်နဲ့ တော်တော်တော့ စိတ်

ညစ်မှာပဲ”

“ဘာ...အရူး...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ-မသောင်းမေဟာ ရူးနေတာပေါ့...သူ့အရူးထပြီ ဖျက်ဆီးတတ်လို့ သူ့ကို အခုလို အခန်းထဲမှာ သေ့ခတ်ထားရတာပေါ့။ အိုလေ...အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပါဦး။ ဆရာမကိုတော့ ဖြစ်ကြောင်း ရယ်မှကုန်စင်ပြောရတော့မှာပဲ”

ဦးသော်ဇင်သည် ခုံရှည်ဘေးရှိ စပယ်ရုံထဲမှ ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ယူကာ ပွတ်ချေ၍ နေလေ၏။

“စင်စစ်တော့ ကျုပ် အခုလို အရက်သမား လူနွမ်း လူဆွေး စိုပြေခြင်းကင်းမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာဟာ ဆရာမတစ်ခါကပြောဖူးတဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖန်တီးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ အယူစွဲကြောင့်ပေါ့။ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ငယ်ငယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ

ချစ်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပေါ့။ မိန်းကလေးဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်းစားရတယ်။ ဘယ်လိုရေစက်လည်း မသိဘူး။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါ့ကို လူကြီးတွေက ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ သူ့ကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့မမြင်ရ မနေနိုင်ဘူး။ သူကလည်း ဒီလိုပဲ ချစ်ရှာတယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ အားလည်းကိုးတယ်။ ချစ်လည်း ချစ်ရှာတယ်။ ကျောင်းက ထွက်တော့ ကျုပ်မိဘတွေက ကျုပ်ကို အိမ်ထောင်ချဖို့ စီစဉ်တယ်။ ကျုပ်က ငြင်းတယ်။ ကျုပ်မှာ ယူဖို့ ရည်မှန်းပြီးသား ရှိတယ်လို့ဆိုတော့ သူတို့က သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့။ သူတို့စကားကို နားထောင်ရမယ်တဲ့။

ကျုပ်ဟာ အဲဒီအချိန်က အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ သားလေးလို့ နာမည်ကောင်းရနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ တစ်

ယောက်တည်းသား ဖြစ်ပြန်တော့ မိဘဆွေမျိုးတွေ အကုန်လုံးက ဝိုင်းပြီး မ,နေတာပေါ့...ကျုပ်က မိဘတွေရဲ့ အစီအမံကို ဖျက်မယ်ဆိုလိုက်တော့ တဆွေမျိုးလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး ကျုပ်ကို မမိုက်ဖို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်တစ် အရွယ်က အခုထိ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ မိဘတွေကိုလည်း စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေချင်ဘူး...ကျုပ်အပေါ်မှာ အားကိုးအားထားနဲ့ သနားစရာ ချစ်နေရာသူကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရက်ဘူး။ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ ဆွေမျိုးတွေစကားကို နားမထောင်ရင် ငါတို့နှစ်ယောက်သာ စိတ်ချမ်းသာရာရပြီး မိဘတွေနဲ့တကွ တဆွေမျိုးလုံး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရာတော့မယ်။ မိဘတွေ

စကား နားထောင်လိုက်ရင် သူနဲ့ငါနှစ်ယောက်ပဲ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဆွေမျိုးတွေ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ပါစေနဲ့တော့ဆိုပြီး မိဘတွေရဲ့ အလိုကို လိုက်ခဲ့မိတယ်”

ဦးသော်ဇင်၏အသံမှာ ပြောရင်း ပြောရင်း ခြောက်ကပ်လာသဖြင့် ဦးသော်ဇင်သည် စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို အရည်အတွက်များတိုင်း ခရီးရောက်တာ မဟုတ်ဘူး...အရည်အတွက်နည်းတိုင်းလည်း ပေါ့ပေါ့ကလေး မထင်ရဘူး။ ကျုပ်ဟာ အတွက်မှားခဲ့တယ်။ လူနှစ်ယောက်နဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆိုတဲ့ အရည်အတွက်လောက်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့မိတယ်။ စင်စစ်တော့ ဆွေမျိုးတစ်ခုလုံးရဲ့ မေတ္တာဓာတ်၊ အချစ်စိတ်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာ ကျုပ်

တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အများကြီး ကွာနေတာကို ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ သိရတော့တယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ကြည်ဖြူနေတဲ့ သူကလေး အသည်းနှလုံးကို ခြေနဲ့ မနင်းရက်ရက် နင်းရက်ရက် နင်းချေခဲ့ပြီး ကျုပ်ဟာ မိဘအစီအမံကို ခံလိုက်တဲ့နောက် တစ်နေ့မှာပဲ ဟိုကလေးမလေးဟာ ရေထဲခုန်ချတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရတော့တာပါပဲ”

ကြည်ကဲ့စရာ စကားသံကြောင့် ကျွန်မသည် ဦးသော်ဇင်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဦးသော်ဇင်သည် လည်ဂွံကနဲမြည်အောင် တံထွေးကို မျိုချလိုက်ပါသည်။

“သူ့အဖို့မှာ အကောင်းဆုံးသော သွားရာလမ်းဟာ ဒါပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ဟာ သူများ စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ ရည်မှန်းထားပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ “သူများ” ဆိုတာဟာ

ကျုပ်ရဲ့ ဆွေမျိုးသာ ဖြစ်နေလို့ ကျုပ် အသက်လောက် ချစ်နေရသူလေး ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်အချစ်ဟာ ဒီလောက်ပြင်းထန်လိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အပေါ်မှာ စိတ်နာသွားပါစေတော့ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာဟာ ကျုပ်မှာသာ ရင်နာစရာ အသည်းကွဲစရာသာ ဖြစ်ရတော့တယ်။ အနှင်း... အနှင်း...ဒင်းကလေးကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျုပ်ပါရောပြီး သေပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။

ပထမတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ဖို့ကိုတောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ကျုပ်အတွက် မှားလို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိစ္စရဲ့ တန်ပြန်ရိုက်မှုကို ကျုပ်သာ လျှင် ခံစားသင့်တယ်လို့ ယူဆပြီး သေတာထက် ဆိုးဝါးတဲ့ သောကဗျာပါဒတွေကို ကျုပ်ဟာ ရင်ကော့ပြီး ခံခဲ့တယ်။ ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ မချစ်တဲ့ မိန်းမကို မြို့မိမြို့ဖ လူကြီး လူကောင်းတွေရှေ့မှာ လင်

ဝတ် ငါးပါး ညီညွတ်စွာနဲ့ ရာသက် ပန်ရွယ်ကိုးပြီး ရိုးမြေကျသည့်အထိ သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းပါ့မယ်^၁လို့ ကျေညာပြီး ယူခဲ့တယ်...ယူခဲ့တယ်... ပေါင်းခဲ့တယ်...အရှင်လတ်လတ် နဲ့ သေရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တယ်...

ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ နောက်နှစ်မှာ ကျုပ်အဖေ ဆုံးသွားတယ်။ နောက် ၂ နှစ်ကြာတော့ အမေ ဆုံးသွားပြန်တယ်။ မမသက်က မိဘတွေကိုယ်စား လာပြီး စောင့်ရှောက်ရှာတယ်။ အေးအေးလေး မွေးပြီးကတည်းက အသောင်း မမာတော့ဘူး။ မီးယပ်ခေါ်မှာပေါ့။ မမာတာကို ကုရင်း ကုရင်းပဲ သည်းခြေပျက်ပြီး ရူးတော့တာပါပဲ။ နောက် သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်တော့ မသောင်းမေရဲ့အမေဟာ ရူးပြီးသေတယ်လို့ သိရတယ်။ မသောင်းမေရဲ့အဖိုးဟာလည်း အရူးရောဂါနဲ့ပဲ သေဆုံးခဲ့သတဲ့။ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ရူးလာတာဆိုတော့ သူလည်း

သားသမီးရပြီး သွေးပြောင်းချိန်မှာ ရူးတော့တာပေါ့။

လောကကြီးဟာ ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလား ဆရာမရယ်။ ကျုပ်တို့တတွေဟာ ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ လူ့လောကကြီးကို ရောက်လာရတဲ့အတွက် ဘယ်တစ်ချက်မှာ အားတက်စရာ ရှိသေးသလဲ။ တရားရှင်တွေကတော့ ပြောကြပေမပေါ့။ လူ့ဘဝကို ရမှသာ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာယူ ကျင့်ကြံနိုင်တာမို့ အမြတ်ရှိတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ဒီတရားတော်တွေကို နားလည်လေလေ လောကကြီးရဲ့ ဒုက္ခတရားတွေကို အထပ်ထပ် ထင်မြင်လာပြီး လောကကြီးမှာ အသက်ရှည်ရမှာကြောင့် ဘယ်လောက်များ လူဖြစ်ရုံးလိုက်ပါသလဲလို့။ တကယ့်ကို လောကကြီးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ပြီး ရသေ့ရဟန်း လုပ်နိုင်ရင် တော်ပါရဲ့၊ ရသေ့ရဟန်းလည်း မလုပ်နိုင် လူ့လောကထဲမှာ နေရတာ

ကိုလည်း ငြီးငွေ့နေမယ်၊ သောက များနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ လူဖြစ်ရုံးလိုက်ပါသလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ဒီလောကရဲ့ သဘာဝ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို မသုံး သပ်ဝံ့၊ မသုံးသပ်ရဲတိုင်း ကျုပ်ရဲ့ အဆုတ်ထဲကို အရက်တွေ လောင်း ထည့် ယစ်မှူးတွေဝေခြင်းဆိုတဲ့ မောဟတရားတွေနဲ့ ဖုံးပြီး လောကကြီးနဲ့ ရင်မဆိုင်ဘဲ ပုန်းပုန်းနေရတာပေါ့”

ဦးသော်ဇင်သည် စကားပြော၍ မောသွားဟန်ဖြင့် ဟင်းကနဲ သက် ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေဝန်းမှ ရိုးမ တောင်စွယ်အောက်တွင် ပျောက် ကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် လောကဓာတ်အစုံမှာ မှုန်ရီရီ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဦးသော်ဇင်သည် ပင် ပန်းနှမ်းနယ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်ငေးမော နေချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဦးသော်ဇင် အား ကြည့်ကာ ကရုဏာစိတ်တွေ တလိပ်လိပ် တက်လာပါတော့

သည်။ ဦးသော်ဇင်၏ ကြေကွဲဖွယ် ရာ ဇာတ်လမ်းကား မစွမ်းရင်းရှိသူ ကျွန်မအား ကန်ဇွန်းခင် ငြိပါစေ တော့သည်။

“မသောင်းမေ ရူးစက ကျုပ်ဆ ရာတွေ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အကုသိုလ် ကံက ကြီးလေတော့ ကုလို့ မရခဲ့ ဘူး။ မသောင်းမေ ရူးနေမယ့်အစား ကျုပ် ရူးလိုက်ရင် ကျုပ်အဖို့ ကောင်း မယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ဟာ လောက ရဲ့ အကျွမ်းမဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘုကောင်တစ်ယောက်၊ လူကြမ်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကို စခန်းသွားနေရတယ်။ တပေါင်းလ နေရောင်အောက်က ကွင်းခေါင် ခေါင်မှာ မီးလောင်ထားတဲ့ သစ်ပင် ခြောက်လို စိုပြေခြင်း ကင်းမဲ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ရှိနေပြန်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ ကျုပ်ထင် နေသလို သံမဏိခဲကြီး ကျောက်ခဲ ကြီး မဟုတ်သလို သံမဏိခဲကြီး

ကျောက်ခဲကြီး မဟုတ်သေးဘူး”

ကျွန်မသည် ဦးသော်ဇင်၏ စကားသံကို ဆက်လက်၍ နားမထောင်ရဲတော့ပါ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်၍ နားထောင်နေပါက ကျွန်မ ငိုမိမည်ကို စိုးရိမ်ရသဖြင့် ဦးသော်ဇင်အား စကားရပ်ရန် တောင်းပန်မည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။ သို့သော် ဦးသော်ဇင်သည် ဤသို့ပြောရခြင်းအားဖြင့် အဆွေးပင်လယ်ကြောတွင် နစ်မြောကြည်နူးနေလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ သူ၏ ကြည်နူးမှုကို ဖျက်ဆီးရန်လည်း မဝံ့ခဲ့ပါ။ ထိုအခိုက်-

“ဒီမယ် ဆရာမ” ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းကို မော့၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဆရာမ ကျုပ်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလား”

“အို...”

ချစ်ချစ်တောက်အောင် ပူနေသော နွေရာသီ နေ့လည်ခင်းဝယ်

ပြင်းထန်စွာ မည်ဟီးပစ်ချလိုက်သည့် မိုးကြိုးသံပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မမျှော်လင့်ခဲ့သောစကားကြောင့် မည်သို့ စကားပြန်ရမည်ဟူ၍ပင် မသိရတော့ပါ။ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာလည်း တရှိန်ရှိန် ပူ၍လာပါသည်။

“ကျုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး မပြောချင်ဘူး။ ဒါပဲပြောချင်တယ်။ ဆရာမ ရောက်စ ကျုပ်နဲ့ ညနေစောင်းကြီး တွေ့ခဲ့ကတည်းက ဆရာမရဲ့ စိတ်ကို သတိထားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အကျင့်ဆိုးအတိုင်း ဆရာမကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံခဲ့ဘူး။ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားလိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ် သမီးလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ပညာသင်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ သူကို ကျုပ်က ဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးမိတာဟာလည်း စော်ကားရာရောက်တယ်လို့ ကျုပ်က ယူဆမိတယ်။ ဟို တစ်နေ့ ဆရာမရဲ့ နောက်

ကြောင်းရာဇဝင်ကို မေးရင်း...ဆရာမရဲ့ စိတ်ထား အယူအဆကို သိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ရင် ခင်တွယ်သမူတွေ ပိုပြီး ပွားလာမှာကို စိုးရိမ်လို့ ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့တယ်။ ဖာသီဖာသာ နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမနဲ့ ကွေကွင်းပြီး နေကြည့်တိုင်း ဆရာမကို သတိရနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဦးလေး သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်တွေ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား...ဆရာမ။ ဟင်...လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား”

ဦးသော်ဇင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။

အဖြေပေးရန်ကို မဆိုထားဘိ။ စကားပြောရန်အတွက် အသံထွက်လာအောင်ကိုပင် မတတ်နိုင်တော့

ပါ။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များမှာ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာပါတော့သည်။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ချစ်ခွင့်တောင်းစကားကို ကြားရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံးမှာ နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ် တုန်လာပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာမရယ်... လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်...ကျွန်...ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး ရှင့်...ရှင်...”

အနိုင်နိုင် ကြိုးစား၍ ပြောရသဖြင့် စကားလုံးတို့မှာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရှိနေပါသည်။

“ဘာ...စဉ်းစားမယ် ဟုတ်လား...စဉ်းစားလေ...ဟုတ်ပါတယ်။ စဉ်းစားပေါ့...ကျုပ်ကိုတော့ စိတ်မဆိုးဘူးနော်...စဉ်းစားပါ...စဉ်းစားမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စပဲ။ ကဲ...မှောင်

လာပြီ ဆရာမ။ အိမ်ပေါ်တက်တော့
လေ...”

ဦးသော်ဇင်သည် စကားအဆုံး
တွင် အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေရာ
ကျွန်မလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်၍
လာမိပါသည်။

ထိုနေ့ညတွင် အိပ်ရာသို့ စော
စော ဝင်ခဲ့သော်လည်း တော်တော်
နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယနေ့အထိ

သတိထား၍ မစဉ်းစားခဲ့သည့် အိမ်
ထောင်ရေးကို တွေးရပြန်ပါသည်။
ကျွန်မ၏အနာဂတ်ကား မည်သို့ ဖန်
လိမ့်မည်နည်း။ ပြန်လည်တွေးလိုက်
တိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိတ်နှု
လုံး ချောက်ချားရသည့် အတိတ်က
လေးများကို စဉ်းစားမိပါက အနာ
ဂတ်အရေးမှာ မတွေးရဲအောင်ပင် ရှိ
တော့သည်။

အခန်း-၇

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာမရယ်။ ကျုပ်ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား။”

ဝမ်းနည်းသံနှောနေသော ဦးသော်ဇင်၏ စကားသံမှာ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကြားယောင်နေပါသည်။

အခြားသူများကဲ့သို့ ချစ်ခွင့်ပန်နေခြင်း မဟုတ်။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် တောင်းခံနေခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်မမှာ လွန်စွာအဖြေရခက်နေပေပြီ။ သစ်သီးတစ်လုံးဖြစ်ရန်အရေးတွင် အဖူးမှ အပွင့်၊ အပွင့်မှ အသီး၊ အ

ဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ရသည်သာဖြစ်၏။ ထို့အတူပင် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင်လည်း လူပျို-အပျိုဘဝမှ သမီးရည်းစား၊ သမီးရည်းစားမှ အိမ်ထောင်သည်ဟူ၍ တစ်ဆင့်ပြီးမှ တစ်ဆင့် တက်ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မဘဝကား အပွင့်မပွင့်ဘဲ အသီး သီးသည်။ မြက်ပင်၊ ညောင်ပင်တို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ရချေတော့မည်လော...

“ချစ်ပါရစေလားကွယ်...ချစ်ခွင့်ပြုပါတော့နော်...”ဟူ၍ မဆိုရှာ

ဘဲ “လက်ထပ်ပါရစေ” ဟု ဆိုလာသည်မှာ ချစ်ခွင့်ပန်စကားကိုမျှ မကြားခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်မအဖို့တွင် ရင်ဖိုစရာသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် “ချစ်ပါရစေလား” ဟူသော စကားနိဒါန်းသည် “လက်ထပ်ကြပါစို့နော်...” ဟူသော စကားအထိ ပို့ဆောင်ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် “ချစ်ပါရစေလား...” ဟူသော စကားမှာ “လက်ထပ်ပါရစေလား” ဟူသောစကားအထိ မရောက်ကြဘဲ လမ်းတစ်ဝက်တွင်ပင် လက်စတုံးသူများလည်း ရှိကြ၏။

လက်ထပ်လို၍ ချစ်ခွင့်ပန်ကြခြင်းလော... ချစ်ခွင့်ပန်မိသဖြင့် လက်ထပ်ရခြင်းပေလော...။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့၏ ဦးသော်ဇင်ကား လက်ထပ်ရန် တောင်းပန်နေချေပြီ။ သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ရေးတွင် အချစ်မပါဘဲ မပြီးသည်ကို ဦးသော်ဇင်သည်

ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရသဖြင့် မသိဟု မဆိုနိုင်။ သို့စဉ်လျက် ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်မတောင်းဘဲ အဘယ့်ကြောင့် လက်ထပ်ရန်ကိုသာ တောင်းပန်လေသနည်းဟူ၍လည်း အနုလုံ၊ ပဋိလုံ အဖုံဖုံ အပြားပြား စဉ်းစားမိပြန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးသော်ဇင်ကဲ့သို့ လောက၏ ဒဏ်ချက်အပြန်ပြန် အလှန်လှန် လှိမ့်ခံနေရသူတစ်ဦးသည် ဤစကားမျိုးသာလျှင် ပြောရမည်ဟု သဘောပေါက်မိပါသည်။ ဦးသော်ဇင်ကား ပန်းရုံရိပ်တွင် ရွှင်ပျံ၍ လရောင်ရိပ် ငိုပွဲချသည့် လူပျိုပေါက်ကလေး မဟုတ်တော့ပါပြီ။ ရည်းစားသည် ပျော့အောင် ချော့၍ မြောက်အောင်မြောက်ကာ စိတ်ကောက်လျှင် ယုယ၊ သဘောမကျပုံပေါ်လျှင် ဖြေရှင်း၍ပြု၊ ရည်းစားသည်၏မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်၊ ချိန်း၍လည်း ကြည့်၊ ဗြောင်လည်း တွေ့ကြသည့် သမီးရည်းစားတို့ ဓ

လေ့ထုံးဖြင့် အချိန်ဖြုန်းရန်အခါလည်း မဟုတ်တော့ပြီ။ လောက၏ ရိုက်ပုတ်ချက်တို့ကြောင့် ဟက်တက်ကွဲကာ မမြင်ရသည့် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် ဆုံးစမမြင်သော လောကဝဲအတွင်းဝယ် ချာချာလည်နေရသူတို့ဘာဝ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို ဖယ်လှည့်ကာ တကယ့်လောကဝယ် တကယ်ဖြစ်နေကြသည့် အဖြစ်များနှင့်သာ စခန်းသွားလိုပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မအဖို့တွင်လည်း ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဦးသော်ဇင်အား မြင်စကပင် ထူးခြားသော သူတစ်ယောက်ဟူ၍ သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ ဦးသော်ဇင်၏ နေပုံထိုင်ပုံ ပြုမူပုံများကို မြင်ရသည့်အချိန်တွင်လည်း ဦးသော်ဇင်အား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။ တောက်ပပြောင်လက်ခြင်း ကင်းဝေးကာ ဆွေးမြေ့ဟောင်းနွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြေကွဲဖွယ်ရာတို့သာလျှင် အစဉ်အရိပ်ထင်

နေဟန်ရှိသည့် မျက်လုံးများကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်မမှာ ဘာဟူ၍ အမည်မတပ်ပြနိုင်သည့် လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားရပါသည်။ ထိုမှ ဦးသော်ဇင်၏ အဖြစ်စုံကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကား သနားခြင်းကရုဏာတို့ဖြင့် ဝေဖြာပွားစီး၍ လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ဘဝကို ကျွန်မစိတ်တွင် အဖြစ်ဆိုးလေခြင်းဟုပင် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် ဦးသော်ဇင်၏အဖြစ်ကို ကြားရသည်တွင်မှ ကျွန်မ၏အဖြစ်မှာ မပြောပလောက်သေးဟု တွေးမိခဲ့ပါသည်။ မိမိအပေါ်တွင် မျှော်လင့်အားထားခြင်းကြီးစွာဖြင့် အသနားခံနေရှာသည့် ဒုက္ခသည်တစ်ဦးအား ရှောင်ရှားပယ်ခွာခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ပါပြီ။

မီးလောင်ထားသည့် သစ်ပင်ခြောက်ပမာ ခြောက်သွေ့လှသည့် သူ့ဘဝအား ချစ်မေတ္တာရေယဉ်ဖြင့် ရွှင်ပျစိမ်းလန်းစေတော့မည်။ အတိတ်၏ အရိပ်အငွေ့များကြောင့်

ညှိုးနွမ်းမှေးမှိန်လှသော သူ့ဘဝအား ချစ်ခြင်းမေတ္တာအရောင်ဖြင့် ဝင်းပြောင်စေတော့မည်။

ထိုနေ့ညနေခင်း ခြံတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ရာတွင် ပန်းရုံဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဦးသော်ဇင်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဆရာမ...စဉ်းစားခဲ့ပါပြီလား”

မျှော်လင့်ခဲ့သည့် မေးခွန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏အဖြေစကားကို စာဖတ်သူတို့အား ပြန်ကြား၍ မလှစ်လိုတော့ပါ။ ကျွန်မ၏အဖြေစကား ထွက်ပေါ်ပြီးသည့်နောက် မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဦးသော်ဇင်၏ လက်မောင်းများဖြင့် သိမ်းကြိုးရစ်ပတ်ခြင်း ခံနေရသည်ကို သတိထားမိပါသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ...ကျုပ်ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ထိုစကားသံမှတစ်ပါး ကျန်သော စကားများကိုကား ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဦးသော်ဇင်ကား အတန်ကြာမျှ တတွတ်တွတ် ပြောနေရှာသော်လည်း ကျွန်မနားတွင်းဝယ် ရှင်းလင်းပြတ်သားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထိုစကားသံတို့ကား ချစ်မေတ္တာရေတို့ဖြင့် စိုပြေလျက်ရှိသည့် အသည်းနုလုံးဆီမှ ဂယက်ရိုက်လာကြသည်ကိုကား ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိပါသည်။

တစ်သက်တွင် မကြုံဖူးသည့် ပီတိဟုန်တို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွှင်လန်းလတ်ဆတ်၍ နေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် “မြ” ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးမိပါသည်။

ကြည်နူးဖွယ် ကတိစကားဖြင့် တစ်ဘက်သား၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖန်တည်းခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု၏ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းကို ခံရသည့် ကျွန်မမှာ လွန်စွာ စိတ်ချမ်းမြေ့စေခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း

အိပ်ရာမှထစတွင် အချစ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ သည့် သီချင်း အစအနကလေးများ ကိုပင် ဆိုနေမိခဲ့ပါသည်။ ဖျတ် လတ်ပေါ့ပါးစွာ အိပ်ရာမှ ထ၍ ရေ မိုးချိုးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လှ သည်ထက်လှအောင် ပြုပြင်နေမိပါ သည်။

ပြုပြင်ရပေမည်။ ကျွန်မမှာ ယ ခင်ကကဲ့သို့ လွတ်လပ်သူ မဟုတ် တော့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ မြင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လင့်က စား သန်မာတင်းကြပ်လှသည့် နှောင်ကြိုးအထပ်ထပ်ဖြင့် ရစ်ပတ် ခြင်းခံနေရပြီ။ လှပတင့်တယ်လှ သော မိမိ၏ ရူပါရုံဖြင့် ချစ်သူ၏ အာရုံအား ကြည်လင်ရွှင်ပျစေရ တော့မည်။

ညနေဘက်တွင် လမ်းလျှောက် ထွက်ရန် ဦးသော်ဇင်က ပြောလာသ ဖြင့် နှစ်ယောက်သား မန္တလေးလမ်း မကြီးပေါ်တွင် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏မျက်စိတွင် ဦးသော်ဇင်မှာ

လွန်စွာ ကြည်လင်ရွှင်လန်းနေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ၏မျက်လုံး များမှာလည်း အချစ်ရည်တို့ဖြင့် ရွမ်း စိုနေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဦးသော် ဇင်က သုံးလေးရက်အတွင်း လက် ထပ်လိုကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သဘောတူကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဒါထက်...ဒေါသက် သိပြီး ပလား...ဦးသော်ဇင်”

“မသိသေးဘူး...ညကျမှ ပြော ရမယ်”

“ဒေါသက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ နှောင့်ယှက်စရာ မရှိပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး...”

“ဒါဖြင့် အေးအေးကိုရော တိုင် ပင်ပြီးပလား...”

“ဟုတ်ပါရဲ့...သူ့ကို မတိုင်ပင် လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ သဘောမတူရင် ခက်မယ်”

တပွက်ပွက် တောက်လောင် လျက်ရှိသည့် ရေပူအိုင်ထဲမှလည်း နုနယ်စိမ်းလန်းသော ပန်းပွင့် ပွင့်နိုင် သကဲ့သို့ ဦးသော်ဇင်ကဲ့သို့ လူနွမ်း လူဆွေး တစ်ယောက်ထံမှလည်း ဤသို့သော ဟာသမျိုးကို ကြားရ တတ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိရာတွင် အ ပြုံးချင်း ဆုံနေကြပါသည်။ ထိုအပြုံး တို့သည်ပင်လျှင် ဘဝခရီးတစ် လျှောက်လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို မေ့ လျော့စေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် . . . ထို အပြုံးကား နောက်ဆုံး ပြုံးကြခြင်းဖြစ်ချေတော့ သည်တကား။

အကြောင်းမူ . . .

ထိုညက ကျွန်မသည် အေးအေး လေးကို စာပြပေးပြီးနောက် စာ ကြည့်ခန်းဘက်သို့အလာတွင် ဦး သော်ဇင်အခန်းဘက်ဆီမှ ကျယ်

ကျယ်ကြားရသဖြင့် အသာအယာ သွား၍ နားထောင်မိပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မောင်သော် . . . မမဘက်က သဘောမတူလို့ ပြော တာ မဟုတ်ဘူး . . . အဖြစ်ကို ပြောပြ တာ။ မင်းတို့ယူလို့ မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောပြတာ”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ။ မိ သောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြုစုရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် က ပစ်ထားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ပစ်ထားပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်။ ကဲပါလေ . . . ခုမှတော့ မထူးတော့ပါ ဘူး။ ရှင်းပြပါတော့မယ်။ စိတ်အေး အေးထားပြီး နားထောင်။ မင်းဖေဖေ နဲ့ အသောင်းတို့အဖေနဲ့က ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျောင်းနေဘက်။ နောက် ကြီးလာတော့လည်း စီးပွား ရှားဘက်တွေ။ စီးပွားတက်ချိန်တုန်း က တပြိုင်တည်း တက်ခဲ့ကြပေမယ့် မင်းဖေဖေက အလောင်းအစားဖက် လို့ စီးပွားပျက်ခဲ့တယ်။ ဒါကို အ

သောင်းတို့အဖေက အစစ အရာရာ ဖြည့်စွမ်းခဲ့တယ်။ ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်။ မင်းကို ကျောင်းထားတာတို့ ဘာတို့ ဟာ အသောင်းအဖေရဲ့ အထောက်အပံ့တွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို အသောင်းနဲ့ယူဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းခဲ့ကြတာပေါ့။ အသောင်းကို မင်းနည်းနည်းလေးမှ မလိုချင်မှန်း တို့သိတယ်။ အသောင်း အဖေတွေ အမေတွေတောင် သိကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့က အတင်းပေးစားလို့ မင်းယူခဲ့တော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တယ်။ ဒါတောင်မှ သူ သေခါနီးမှာ ဝတ်လုံတွေ ဘာတွေနဲ့ သူ့သမီးအကြီးကို အကြောင်းစုံ စာရေးပြီး အပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ မောင်သော်ဇင်ဟာ သူ့သမီးအပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်ပြီး အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်ခဲ့ရင် သူလက်ဖွဲ့ထားတဲ့ လယ်တွေမြေတွေနဲ့တကွ အိမ်ပါပြန်သိမ်းရမယ်တဲ့...”

“ဘာ...အိမ် - အိမ်...ဟုတ်

လား...ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ် မဟုတ်ဘူးလား?”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်းဖေဖေက အသောင်းတို့ဖေဖေဆီမှာ အပေါင်ထားခဲ့သတဲ့။ အပေါင်စာချုပ်တောင် ရှိသေးတယ်”

“အင်း...ဆက်ပါဦး”

“အဲဒီလို အစီအစဉ်က ရှိနေတော့ မင်းခုလို အိမ်ထောင်သစ်ပြုလိုက်ရင် တို့တတွေ အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဟိုနေ့က မလှရှိန်လာတုန်းက မမကို ကြိတ်ပြီး မေးသွားတယ်။ ဟို...ဆရာမက မောင်သော်ဇင်နဲ့ ကင်းရဲ့လားတဲ့။ ရိုးတီးယားတားလုပ်ဖို့တော့ မကြံကြပါနဲ့တဲ့။ သူ့အကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လားတဲ့...”

“ဘာ...သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလား။ လောကမှာ လူမသေ ငွေမရှားပါ မမသက်ရယ်...။ ဒါဖြင့် သူတို့အခြေအနေတွေပေါ် တင်ထားပြီး ဘဝတိုအောင် ညှင်းထားကြတာ

ပေါ့လေ...ကျွန်တော် ယူမယ်...
ယူမယ်...အိမ်နဲ့ယာနဲ့ မနေရလို့
လမ်းဘေးမှာ နေရနေရ ကျွန်တော်
ယူမယ်”

“စဉ်းစားလေ...မောင်သော်ဇင်။
မင်းမှာ သမီးလေးနဲ့ မဟုတ်လား...
စဉ်းစားလေ...”

ကျွန်မကား ဆက်လက်၍ နားမ
ထောင်ဝံ့တော့ပါ။

အခန်းဆီသို့ မရောက်ရောက်
အောင်သွားကာ ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိပါ
သည်။

ဘဝကံအကျိုးပေးကား ဤမျှနဲ့
ချာလှပေသည်တကား...

ဒုက္ခတွင်းမှ လူတစ်ယောက်အား
ဆွဲထုတ်ရန် ကြံစည်ချက်ကား မဟာ
ဒုက္ခတွင်းသို့ အတင်းပို့ဆောင်သည်
နှင့် တူနေချေပြီ...

“မိထား...နင်ဟာ...စနေပြိုဟ်
ဟဲ့ သိရဲ့လား”

ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရသည့် ဒေါ်

စိုးခင်၏ စကားသံကိုသာလျှင် ထပ်
ခါထပ်ခါ ကြားယောင်နေမိပါသည်။

ကျွန်မ မည်သို့ပြုရမည်နည်း...

ကျွန်မ၏ သွားရာလမ်းကား ဤ
အိမ်မှ အမြန်ထွက်ခွာခြင်းသာလျှင်
ဖြစ်တော့သည်။ ဤအိမ်တွင် ဆက်
လက်၍ နေပါက ကျားနာကဲ့သို့
လောက၏ ဒဏ်ရာအထွေထွေ
ကြောင့် မသေရုံခံနေရသူ ဦးသော်
ဇင်က ကျားနာခဲ့ ခဲကာ စိတ်အစွဲ
အတိုင်း ပြုချေတော့မည်။ ထိုသို့
ပြုလာပါက ဦးသော်ဇင်နှင့် ကျွန်မ
သာလျှင် အိမ်မဲ့ယာမဲ့ ကြုံရချေက
မထောင်းသာလှ။ ဒေါ်သက်နဲ့ အေး
အေးလေးတို့ ရှိသေးသည်။ ဦးသော်
ဇင်ကို သနားလှသော်လည်း မ
တတ်နိုင်တော့ပြီ...။

ကံကြမ္မာကား ဤသို့သာ နေကြ
ရန် ဖန်တီးခဲ့ပေပြီ။ အဘယ်သူသည်
ကံကြမ္မာ၏ ဖန်တီးရာကို ငြင်းပယ်
ရုန်းကန်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကြပါသ
နည်း။

ကျွန်မအဖို့ကား မထူးတော့ပြီ။ အိမ်ခြေမဲ့ ဆွေမျိုးမဲ့ အထီးကျန်ဘဝ နှင့်သာ သင့်လျော်သည့် အခြေတွင် ရောက်နေသူ တစ်ဦးကြောင့် မြို့ပေါ် နေသူ ဂုဏ်ကြီးရှင်ဂိုဏ်းတွင် ဝင်ကာ အိမ်ယာခြံမြေ အထွေထွေ အသွယ် သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ် ထယ်ဝါနေ သူ တစ်စု အနေပျက် အခြေပျက် ဖြစ်ရမည် ဆိုသည်မှာ ကြား၍မျှ မလျှော်လှပေ။

တစ်နေ့လုံး ရွှင်ပြုံးကြည်နူးခဲ့ရသ မျှ တစ်ညလုံး ငိုပွဲဆင်၍ အဆုံးတွင် အရုဏ်မတက်မီပင် အိမ်မှ ထွက်ခွာ ကာ ရန်ကုန်သွား ဘတ်စ်ကားနှင့် တွေ့သည့်အချိန်အထိ ကုန်းကြောင်း လျှောက်၍ ပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

မျှော်လင့်ချက် လှိုင်းလုံးများကို တငြိမ်ငြိမ် စီးလာခဲ့သော်လည်း ထို လှိုင်းလုံးများမှာ ယခုအခါတွင် မီး တောက်မီးလျှံများအဖြစ်သို့ ပြောင်း လဲခဲ့ပေပြီ...။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လျှင်ရောက်

ချင်း မြထံသို့ သွားကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြ၍ အားရပါးရ ငိုမိပြန်ပါ သည်။

“ကံတရာပေါ့ထားရယ်။ မြတို့ ဘုရားကတော့ လူသတ္တဝါတို့ရဲ့ ဖြစ် ကြသမျှ ပျက်ကြသမျှတွေဟာ အ တိတ်ကံရဲ့ အရိပ်တွေပဲလို့ ဟောခဲ့ တာပေါ့။ လွန်လေခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝ က အကျိုးပေးဆိုတော့ ဘယ်လို ပြင်ချင်လို့မှ မရနိုင်ဘူး။ ကြိုတင်ပြင် ထားဖို့ရာလဲ မစွမ်းနိုင်ဘူး။ တချို့ တော့လဲ ကံပစ်ချရာကို မခံဘူးဟဲ့ ဆိုပြီး ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ ကိုယ့်ကံ ကြမ္မာကို ကိုယ်ဖန်တီးကြတဲ့သူတွေ လည်း ရှိသပေါ့... ဒီလူတွေဟာရော တိတ်ကျကျ အောင်မြင်မှုရှိပါသ လားလို့ မေးလာရင်တော့ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှု သရဖူတွေဟာ တ ကယ် စိတ်နှလုံးနှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှတဲ့ သရဖူတွေ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘက်မှာ အနာခံအနစ်ခံ အရှုံး ပေးပြီး ဆောင်းထားရတဲ့ သရဖူတွေ

ပဲ။ အဆုံးကျတော့ ထားရယ်... ဘယ်လိုဘဝကိုပဲ ရောက်ရောက် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ တွေနဲ့ ကြုံရကြုံရ ဖြစ်ရာဘဝထဲက အကောင်းဆုံးကို ရှာနိုင်သမျှရှာပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေသွားရင် လူ ဖြစ်ကျိုး နပ်တာပေါ့ကွယ်။ ကံကြမ္မာ ထဲမှာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ဖန်တီးလို့ ရတဲ့ကံကြမ္မာမျိုးလည်း ရှိတော့ ရှိ တာပေါ့။ ကိုယ်မဖန်တီးနိုင်တဲ့ ကံ ကြမ္မာရဲ့ စီမံချက်အတွက်ကိုတော့ လက်မှိုင်ချပြီး ငိုပြီးနေလို့ မဖြစ်သေး ဘူး။ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ပေမယ့် လည်း မလွဲမရှောင်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်း စဉ်တွေကိုလုပ်ပြီး လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ထမ်းရမယ့် လူ့တာဝန်တွေ ကိုသာ ကျေပွန်အောင် လုပ်သွားကြ တာပေါ့ကွယ်”

တရားရှင်ကြီးကဖြင့် တရားပြနိုင် အားပါပေသည်။ အတောင်နှစ်ဘက် ကျွတ်ထွက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ငှက်ကဲ့သို့ မှီခိုရာ ဆောက်တည်ရာ ကင်းမဲ့ခဲ့

သည့် ကျွန်မမှာ ယခုနေအခါတွင် ဘယ်တရားကိုမှ အားမထားနိုင်တော့ ပါ။ အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင် နေသော ရှားမီးပုံထက်တွင် အဘယ် ကဲ့သို့သော ရေအေးရေယဉ်ကို သွန်း လောင်းစေကာမူ ရုတ်တရက်ချက် ခြင်း ငြိမ်းအေးခြင်းကား မဖြစ်နိုင်ပါ။

အကျိုးအကြောင်း မမှာမကြားခဲ့ ဘဲ ရှောင်လွှဲဖယ်ခွာခြင်းကို ခံရသည့် ဦးသော်ဇင်ခမြာတွင် မည်မျှ ပူဆွေး နေရှာရစ်မည်နည်း။ ပူ၍ စဉ်းစား လိုက်ပါက ပူဆွေးသော မျက်ရည် တို့မှာ ထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အရက်တွေ မူးအောင်သောက်ကာ မေ့မြောနေရှာ မည်လော...အပြောအဆို အပြုအမူ တို့မှာလည်း အရင်ကထက် ကြမ်း တမ်းရိုင်းစိုင်းနေရှာလိမ့်မည်လော... သို့မဟုတ် အိမ်မှထွက်ကာ ကျွန်မ ရှိရာနောက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေနေလိမ့် မည်လော...ဟူသော တွေးတော ချက်တို့မှာလည်း ကျွန်မ၏ စိတ်နှ

လုံးကို ခွေနှုံးနွမ်းလျစေပါတော့ သည်။

မြတို့အိမ်တွင်လည်း ကြာရှည်နေ၍ မရတော့သဖြင့် မြအား အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသကဲ့သို့ ရှိစွဲစွဲစွဲကလေးဖြင့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက နေခဲ့သည့် ပဲခူးမြို့ဘက်သို့ ထွက်လာမိသည်။ ပဲခူးမြို့ရှိ သီရိမာလာခြံကြီးမှာလည်း ယခင်ကဲ့သို့ သာယာစိုပြေခြင်း မရှိဘဲ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှသည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

ဒေါ်စိုးခင်ကား ကွယ်လွန်ခဲ့ချေပြီ။ ဒေါ်စိုးခင်၏ သားသမီးများအနက် သားကြီးက ထိုအိမ်ကို အမွေခံယူ၍ နေခဲ့ပေရာ ကျွန်မကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ငင်ကာ အိမ်တွင်တည်းခိုရန် ပြောရှာပါသည်။ မည်သို့ပင် ရောက်လေရာ အရပ်တွင် လူတကာက ခရီးဦးကြိုပြုကာ ဆက်ဆံကြလင့်ကစား အ

ထီးကျန် ဘဝတွင် ကြုံနေရသည့် ကျွန်မအဖို့တွင်ကား ဘယ်ကိုသွားသွား ဘာကိုပဲ စားစား၊ ဘယ်နားတွင် နေနေ၊ တစ်ခုခု လိုနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသမျှတို့ကို ဦးသော်ဇင်ထံသို့ စာဖြင့်ရေးကာ အကြောင်းကြားလိုစိတ် ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း ယခုလိုအခါတွင် ကျွန်မ ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာတို့ကို ဦးသော်ဇင် သိရှိစေကာမူ ဦးသော်ဇင်သာလျှင် ပူပင်ရပေမည်။ အကြောင်းကား မထူးလှသော ကျွန်မ၏ဘဝကို ကယ်တင်ရန်အတွက် လာခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ဦးသော်ဇင်သာလျှင် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ကြုံရချေတော့မည်။

တကယ့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ချစ်တယ်...ချစ်တယ်...ဟူသော စကားသံတို့ဖြင့် အစဉ်ဆူညံ၍မနေငြိမ်သက်တွေဝေစွာ နေသည့်ကြားကပင် လောကဝယ် အပြင်းထန်ဆုံး

သော လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက် ရှိတတ်ကြပေသည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကိုကား အသွေးအသားအကြောတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိသော ဤခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးတိုးချက်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ သွေးအတိုးရပ်၍ ဝိဉာဏ်ပြတ်သည့်အခါတွင်မှ ရပ်တန့်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို ကျွန်မသားလျှင် ကြိတ်မှိတ်၍ ခံစားသင့်ပေသည်။ ခက်သည်မှာ ကိုယ့်အကြောင်းကို သူမသိစေလိုသော်လည်း သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကိုယ်က သိချင်လှပါသည်။ နေထိုင်မှကောင်းပါလေစ။ စိတ်နှလုံးမှ ချမ်းမြေ့ပါလေစ။ မမသက်နှင့် စိတ်အခန့်သင့်မှ သင့်ပါလေစ။ စသည်ဖြင့် သူ့အခြေအနေကို သိလိုစိတ်တို့ကို အတော်ဖိနှိပ်၍ ထားရလေသည်။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်ဝယ် ဤလိုအချစ်မျိုးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မ

ချစ်ဖူးခဲ့။ ရွှေနဖူးစာ ဖန်လာကာ အခွင့်ပေးသဖြင့် တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် မထင်ထား မျှော်လင့်၍မထားခဲ့သူနှင့် ဆုံကာ ချစ်ဇောဟုတ် ပွားမိခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကား “ချစ်သောသူများနှင့် ခွဲခွာနေကြရမည်” ဟူသော ကံကြမ္မာ၏ စီမံချက်တွင် ရတက်ကြီးစွာဖြင့် ခံနေရချေပြီ။

သည်တစ်သက်တာတွင် မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ သို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသူတစ်ယောက်အား ဘောက်မဲ့ကြောင့် သည့်ကလောက် စွဲလန်း တွယ်တာနေရသည်ကိုကား ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စဉ်းစား၍မရခဲ့ပါ။ ခက်ချေပြီ...ခက်ချေပြီ။ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အချစ်တရားနှယ် ဒီလို ဒုက္ခပေးမယ့်အတူတူတော့ ဘာဖြစ်လို့ အသည်းနှလုံးထဲကို ဝင်အောင်းနေရတာလဲကွယ်...။ ဘယ်မှာလဲ အချက်ရဲ့ သုခ၊ အချစ်ရဲ့သာယာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းသဘာဝတရားကြီးရယ်။ လောကဓံရဲ့ ပုတ်ခတ်

ချက်ကြောင့် ကွဲအက်ကြွပြုန်းလှ
ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မလို သတ္တဝါတစ်
ကောင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဘာ
ဖြစ်လို့ အဆိပ်အတုံးနေတဲ့အချစ်ကို

ထည့်သွင်းပေးရပါလိမ့်...။

“ဒီလိုတမ်းသာဖြင့် မိခင်ထား
ရယ်...နင် လူဖြစ်လာတာဟာ ဘာ
အဓိပ္ပာယ် ရှိသေးတော့လဲ...”

အခန်း-၈

တရွေ့ရွေ့လျှင် နေ့မှ လပြောင်း
ရက်တွေ ညောင်းခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍သာ
တင်းကြပ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြီး၏
ဒဏ်ချက်ကြောင့် ကျွန်မ၏ဘဝမှာ
လည်း ညှိုးကျနွမ်းနယ်ခဲ့ရပေပြီ။
ကိုယ့်ဘဝကို အခြေတည်၍ အခြား
သူများဘဝကို ရောနှောကာ လော
က၏ သဘာဝကို သုံးသပ်မိခဲ့ပါ
သည်။

ဘဝတည်းဟူသော ဝဲဩဃရေ
ပြင်ကျယ်ဝယ် လူသတ္တဝါအပေါင်း

တို့မှာ တလယ်လယ် နစ်မွန်းနေကြ
လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ နစ်မွန်းကြရ
ခြင်းမှာလည်း ချစ်ခြင်းတည်းဟူ
သော ခင်တွယ်မှု မေတ္တာစေတနာ
တို့၏ နှိုးဆော်ချက်ကြောင့် တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆယ်ရင်း
ဆယ်ရင်း နစ်မြုပ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်
လေသည်။ တစ်ယောက်သောသူ
သည် အကြင်သူတစ်ယောက်အား
စေတနာဗလဝဖြင့် အကြင်သူ၏
ဒုက္ခဝေဒနာကို သက်သာရာ ရစေ
ကာ သုခဝေဒနာကိုမူကား ဝေမျှခံ

စားလို၏။ အကြင်သူတွင် ကျ
 ရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်တို့
 ကို ကာကွယ်ပေးလို၏။ ထိုစိတ်
 သည် သူ့အားဆန္ဒရမ္မက်ဟူသော
 ဝေဒနာကို ဖြစ်စေ၏။ ဆန္ဒရမ္မက်
 အတိုင်း ဖြစ်စေလိုသည့် ဒုက္ခဆန္ဒ
 ရမ္မက်အတိုင်း မဖြစ်သဖြင့် ပူပန်ရ
 သည့် ဒုက္ခတို့ကို ရှေးဦးစွာ ခံစားရ
 ၏။ တဖန် အခြား တစ်ယောက်က
 လည်း ထိုသူ၏ဒုက္ခတို့ကို ကုစာလို
 ပြန်သဖြင့် ဒုက္ခခံရပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် ဘဝသံသရာတွင်
 ရေနစ်သူကို ဆယ်ရင်း ဆယ်သူပါ
 နစ်သကဲ့သို့ နစ်ကြ မြုပ်ကြ ကူးကြ
 ရင်းပင် သတ္တလောကကြီး တစ်ခုလုံး
 မှာ ငိုသံ ရယ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်
 ရှိတော့သည်။ ဘဝပင်လယ်ကြော
 ဝယ် နစ်မြောနေကြရသည့်တိုင်
 အောင် မဲမှောင်လှစွာသော အဝိဇ္ဇာ
 ငွေတို့ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယ
 သစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ
 စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဟော

ကြားခဲ့သည့် သစ္စာလေးပါးတရားတို့
 ကိုလည်း မမြင်နိုင်ကြ။ ထိုသို့ မမြင်
 နိုင်ကြသောကြောင့်လည်း ဒုက္ခကို
 သုခထင်ကာ ကြည်လင်ရွှင်ပြစွာ
 တစ်လှည့် ငိုမဲ့လျက်တစ်ချီ အလီလီ
 သော အခန်းခန်း၊ ပင်ပန်းစွာပင် ကူး
 ယက်နိုင်ကြပေသည်။

ယနေ့ လူသတ္တဝါတို့သည်
 သစ္စာလေးပါး တရားတော်တို့ကို
 မြင်ကြကုန်အံ့...ထိုနေ့သည် လော
 ကကြီး တစ်ခုလုံး ဆိတ်သုဉ်းနေပေ
 တော့မည်။

ကောင်းပြီ။ လောကကြီး တစ်ခု
 လုံး မဆိတ်သုဉ်းနိုင်သေးဘဲ ဒုက္ခဝဲ
 ဝယ် တလယ်လယ် ကြုံနေရသူတို့
 သည် သူတို့၏ ဒုက္ခကို မမြင်နိုင်
 လောက်အောင် ဒုက္ခမှန်း သိလျက်
 နှင့်လည်း မရှောင်နိုင်လောက်အောင်
 ဖြစ်ရသည်အထိ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ကာ
 ထိုထိုသော ဝေဒနာတို့ကို သက်သာ
 အောင် ကုစားနေသော အရာတစ်ခု
 ရှိ၏။

ထိုအရာကား...အဘယ်နည်း...
ချစ်ခြင်းမေတ္တာပင် ဖြစ်ပေတော့
သည်။

ထို “ချစ်ခြင်းမေတ္တာ” သည်
သာလျှင် လောက၏ ဒုက္ခဟူသမျှ
ကို ကုစားနိုင်ပေမည်။ ကျွန်မ၏
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပ်နှင်းရာ အရင်
ကား ကွေကွင်းခဲ့ရပေပြီ...ကျွန်မ၏

ဘဝကား အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်မ၏ ပူဆွေးခဲ့ရသမျှတို့ကား
စာဖွဲ့၍ မဆုံးနိုင်တော့ပြီ။ ပြက္ခဒိန်
စာရွက်မှာလည်း တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ်
လဲကာ ခြောက်လသို့ တိုင်ခဲ့ပေပြီ။
ကျွန်မအဖို့ကား အတည်မကျသည့်
ဘဝသံသရာဝယ် ချာချာလည်လျက်
ပင်။

အခန်း-၉

ရမည်းသင်းနယ်တွင်
မီးလောင်ခြင်း

လွန်ခဲ့သည့် နေ့က
ရမည်းသင်းနယ်အဝင် ရေနီ
မြို့ရှိ မြေပိုင်ရှင် ဦးသော်ဇင်
၏ နေအိမ်ကို မီးလောင်ခဲ့
လေသည်။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ ဦးသော်ဇင်
၏ ဇနီးသည်မှာ စိတ္တဇရော
ဂါ စွဲကပ်နေသည်မှာ ကြာ
မြင့်ပြီဖြစ်လေရာ မကြာ
မကြာ အရူးထသဖြင့် အခန်း

တွင်းဝယ်ထားကာ ကုသနေ
ခဲ့သည်ဆိုကြောင်း...အဆိုပါ
နေ့ကမူ တစ်အိမ်သားလုံး
အိပ်မောကျနေချိန်တွင် အ
ခန်းပြုတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ
ကာ အိမ်ကို မီးရှို့လေရာ
အတော်ကြာကြာ မီးလောင်
တော့မှ အိမ်သားများ နိုး
လာကြတော့သည်ဆိုကြောင်း။

အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်းသား
အိမ်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် မီး
တောက်များမှာ ပြင်းထန်လှ

ကာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ရေနီမြို့၏ ညခင်းကို ဆူညံလှုပ်ရှားစေကြောင်း၊ မြို့သူမြို့သားများက ဝိုင်းဝန်း၍ ငြိမ်းသတ်သော်လည်း အလွယ်တကူ မငြိမ်းပေ။

မီးရှို့သူ ဦးသော်ဇင်၏ ဇနီးနှင့် သမီးကလေးတို့မှာ မီးတောက်တွင် သေဆုံးခဲ့ကာ ဦးသော်ဇင်၏ အစ်မ ဒေါ်သက်မှာမူ ဆေးရုံရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သေဆုံးလေသည်။ မြေပိုင်ရှင် ဦးသော်ဇင်မှာမူ မီးလောင်စဉ်က ထိခိုက်ခဲ့သော ဒဏ်ရာတို့ဖြင့် ဆေးရုံတွင် တက်နေရကြောင်း။

ထိုသတင်းသည် အခြားသူများ အဖို့တွင် အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မအဖို့တွင်ကား ထူးခြားလှသည့် သတင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သတင်းစာ၏ နေ့စွဲကို

ကြည့်မိရာတွင် ၇ ရက် ၈ ရက်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက် ရင်ထိတ်ကန်ဖြစ်သွားမိပါသည်။ စိတ်ပျက်ပျက်ရှိသဖြင့် သတင်းစာကို နေ့စဉ်မှန်အောင် မကြည့်မိသည့် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပြန်ပါသည်။ သတင်းစာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင်ပင် မြအား အကျိုးအကြောင်းပြောခဲ့ကာ ဦးသော်ဇင်ရှိရာ ပျဉ်းမနားဆေးရုံသို့ လိုက်လာခဲ့မိပါသည်။

“မြပိုင်ရှင် ဦးသော်ဇင်”

သတင်းစာတွင် ပါလာသည့် စာပိုဒ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာမိပါသည်။ ထိုဂုဏ်ပုဒ်မှ ယုတ်လျော့မည်ကို စိုးရိမ်ရှာသည့် ဒေါ်သက်သည် ဦးသော်ဇင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်မည်ဆိုသောအချက်ကို အပြင်းအထန်း ကန့်ကွက်ခဲ့၏။ ကျွန်မကလည်း ဦးသော်ဇင် အခြေပျက်အနေပျက် ဖြစ်ရှာမည်ကို မကြည့်

ရက်နိုင်သဖြင့် တလုပ်လုပ်ခံစားနေရသော သောကဝေဒနာကို ရင်ခွင်ပိုက်ရင်း ရှောင်ရှားခဲ့၏။

သင်္ခါရတရားသည် ၆ လတာမျှသော ကာလအတွင်းဝယ် ဦးသော်ဇင်၏ဘဝကို တစ်နည်းတစ်ဖုံပြောင်းလဲအောင် ဖန်တီးလိုက်ချေပြီ။

ပျဉ်းမနားသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဦးသော်ဇင် ရေနီသို့ ပြန်သွားပြီဟု သိရသဖြင့် နေ့ချင်းပင် ကြုံရာဘတ်စ်ကားနှင့် လိုက်လာမိပါသည်။ ရေနီမြို့သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဦးသော်ဇင်နေရာ “မြနန္ဒာ”ခြံကြီးဆီသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့မိပါသည်။

မြနန္ဒာခြံကြီးကား မီးလောင်ငုတ်တိုများနှင့် ပြာပုံအတိသာလျှင် စုပုံလျက် ရှိချေပြီ။ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ရှုခင်းများကို ရပ်တန့်ငေးမောကြည့်နေရာမှ ကျွန်မနေခဲ့စဉ်က အရေးများကို ပြန်လည် တသတွေးတောမိကာ မျက်ရည်စများပင်

ဖြာလာမိပါသည်။ ဤမျှ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ရှုခင်းအား ကြာရှည်မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်မိသည်တွင် ကျွန်မအား ကျောပေး၍ ရပ်နေသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဦးသော်ဇင်...”

ကျွန်မသည် အသံထွက်အောင် အော်ခေါ်ရင်း အပြေးကလေးသွားမိပါသည်။ ဦးသော်ဇင်သည် ကျွန်မ၏ အသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ...”ဟု မေးပါသည်။

မေးရုံသာ မဟုတ် လက်တစ်ဘက်ကလည်း တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ မှေးထားရပါသည်။ လက်၊ မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းမှာ ပတ်တီးဖြေပြီးကာစ အနာမကျက်တကျက် အနာရွတ်များဖြင့် ပြည့်နေပါတော့သည်။

“ဦးသော်ဇင်...ထားလေ။
ထား...ထား...”

“ဘယ်သူ...ထား...ဟုတ်လား။
ဆရာမလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...အို...ဦးသော်
ဇင်...”

ဦးသော်ဇင်၏ မျက်လုံးနှစ်ဘက်
ကား မကြည့်ဝံ့အောင် ကြီးမားလှ
သော အနာရွတ်တို့ကြောင့် ကန်းခဲ့
ချေပြီတကား...

ကျွန်မသည် အရှက်ကိုပင် သ
တိမရတော့ဘဲ ဦးသော်ဇင်၏ ရင်ခွင်
တွင်းသို့ ပြေးဝင်ကာ ဖက်ထားမိပါ
တော့သည်။

“ထားလေ...ဦးသော်ဇင် ဦး
သော်ဇင် လက်ထပ်ချင်တဲ့
ထားလေ”

“ရက်စက်ပါပေ့ ထားရယ်...
အခုမှ လာရသလားကွယ်...။ အို
ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်...”

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း

ချည်းပဲပေါ့...ဦးသော်ဇင်...”

“ထား...ကျုပ်ကို ချစ်နိုင်သေး
ရဲ့လား...”

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ ဦး
သော်ဇင်...ထားဟာ ဦးသော်ဇင်ကို
ချစ်လွန်းလို့ ရှောင်ဖယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ခုဆိုရင် ကျုပ်ဘဝ
ဟာ ဘာမှ အသုံးချစရာမရှိတော့
ဘူး...နဂိုကမှ အသုံးမကျရတဲ့အထဲ
မှာ အခုဆိုရင် ဇရပ်ပေါ်တက်ပြီး
တောင်းစားရမယ့်ဘဝကို ရောက်ခဲ့
ပြီ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဦးသော်ဇင်။
ထားရဲ့ မေတ္တာမှာ ဒါတွေဟာ စဉ်း
စားစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးသော်ဇင်
ရဲ့ဘဝကို ထားရဲ့ မေတ္တာနဲ့ သက်
သာရာ ရရစေမယ်...ဦးသော်ဇင်ကို
ထား စောင့်ရှောက်မယ်...ချစ်မယ်..
ယုယမယ်...အို...ထား လုပ်ကျွေး
ပုံမယ်...ဦးသော်ဇင်နဲ့ ကွေကွင်းလို့

ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခဟာ ဦးသော်ဇင်နဲ့ အတူနေပြီး ငတ်ပြတ် ဆင်းရဲရတဲ့ ဒုက္ခထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်ခါ တကွစီ မနေပါရစေနဲ့တော့ ဦးသော်ဇင် ရယ်...”

ကျွန်မကား...ဝမ်းထဲတွင် ရှိသမျှ မထစ်မငေါ့ အံထုတ်ပြလိုက်လေရာ ဦးသော်ဇင်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အနာရွတ်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် မျက်နှာကြီးမှာ ပြုံးရွှင်ကြည်လင်လာသည် ထင်မှတ်မိပါသည်။

“ထား”

“ဦးသော်ဇင်...”

“အို...ဦးသော်ဇင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့တော့လားကွယ်...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

“ထားရဲ့ မေတ္တာဟာ...ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာ ဆုံးသည့်အထိ အစဉ် ထားနိုင်မှာလားကွယ်...ထား...ထား...”

ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့တော့ ထားရယ်...”

“အို...ထား မမုန်းပါဘူး။ ပစ်မသွားပါဘူး။ ထားကို စိတ်ချပါ။ ဦး...ဦး...သော်...”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်စမ်းပါဦး ထားရယ်...”

“အဟုတ်ပါ ဦး...ကိုကိုရယ်”

ဦးသော်ဇင်သည် ကျွန်မ၏ စကားအဆုံးတွင် သန်သန်မာမာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ကို သိမ်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ကို...တည်းနေတဲ့ အိမ်ကို ပြန်ကြစို့ထားရယ်...အဲဒီကမှ စီမံသင့်တာ စီမံကြစို့ရဲ့။ ကို...အစောကြီးကတည်းက အဲဒီအိမ်ကကလေး တစ်ယောက် လိုက်ပို့လို့ ဒီရောက်နေတာ။ အဲ အခု ထားက ပြန်ခေါ်သွားပေတော့။ ဈေးဒီဘက်က အိမ်ကြီးလေ...ထား သိတယ်”

မဟုတ်လား...ကျောင်းအစ်မကြီး
ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းရဲ့ အိမ်ပေါ့...”

ကျွန်မသည် ဦးသော်ဇင်ကို တွဲ
ရင်း ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့တတွေ၏ နှစ်ကိုယ့်
တစ်သက်ကို တွယ်ယှက်ဖွဲ့စည်း

ထားသည့် ချစ်နှောင်ကြိုးကား ဤ
တစ်သက်တာတွင် မပျက်နိုင်ပါစေ
ရန် ဆုတောင်းရင်းက ကာလကြာ
မြင့်စွာ မစဉ်းစားဘဲ နေရသော ဘဝ
၏ နောင်ရေးများကို မျှော်တွေးမိပါ
တော့သတည်း။

သန်းဆွေ

တစ်သက်လျာ

လူ တစ်ယောက်၏ တစ်သက်လျာ ဘဝခရီးသည် ဝဲဩဃ ရေပြင် ကျယ်တွင် တဝဲလယ်လယ် ကူးခတ်နေရသည့် ခရီးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတစ်သက်လျာ၌ လူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆယ်ရင်း ဆယ်ရင်းက နှစ်မြုပ်နေကြရသည်။ ရေနစ်သူကို ဆယ်ရင်း ဆယ်သူပါ နှစ်ကြရသကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်တို့ဖြင့် ပွေ့တင် ဆယ်ယူရင်းက နှစ်မွန်းနေကြရသည့် အဖြစ်များသည်ကား ရင်နာဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

သို့သော်...ဤသို့ ဆယ်ယူရင်း မိမိပါ နှစ်မွန်းနေကြရပါလျက် နှစ်မွန်းရသည်ဟု မထင်မှတ်နိုင်ဘဲ ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့်ဖြင့် တစ်သက်လျာခရီးကို မပင်မပန်း လျှောက်နေနိုင်ကြသည့် အကြောင်းရင်းများကို ဤ 'တစ်သက်လျာ' ဝတ္ထုတွင် သန်းဆွေက...ဖော်ထုတ်ထားပေသည်။

'တစ်သက်လျာ'သည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထက် ပိုမို ဆန်းကြယ်မှု မရှိသော်လည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်၏ အကြောင်းရင်းကို လက်တစ်ဆုံး နှိုက်ယူထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပေသည်။